

William MacDonald

ISTEN KEGYELME

William MacDonald

**ISTEN
KEGYELME**

EVANGÉLIUMI KIADÓ

Megjelent a PRIMO KIADÓ gondozásában
1121 Budapest, XII. János Zsigmond u. 9.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter
Eredeti tulajdonos: Evangéliumi Kiadó – Stuttgart
A magyarországi jogok megszerzésében közreműködött az
Evangéliumi Kiadó
Budapesti Képviselője, 1066 Bp., Ó utca 16.

ISTEN KEGYELME

Tegyük fel, hogy van egy hatéves fiad. Mint egyetlen gyermeked, életed legfőbb öröme és gyönyörúsége. És ezt a fiút szemed előtt borzalmas módon meggyilkolják. Hogyan éreznél az alávaló gyilkossal szemben?

Ha minden tőled telhetőt elkövetnél azért, hogy az iszonyú gonosztevő szörnyű tettéért meghaljon, akkor ez a *bosszú* műve lenne.

Ha pedig elállnál attól, hogy magad végy elégtételt és a gyilkost polgári bíróság ítélné el, akkor ez az *igazságosság* műve lenne.

De ha a gyilkosnak mindent megbocsátanál, sőt, meghívnád magadhoz, hogy éljen ezentúl a te családban, és ezen túlmenően megölt gyermeked helyébe gyermekeddé fogadnád, akkor ez a *megbocsátás*, a *kegyelem* műve lenne.

Ennek azonban most ellene vetheted, hogy ez a példa légből kapott, és semmi köze nincs a valóságos élethez.

Ezért lássunk egy másik példát. Tegyük fel, hogy vétkeztél Isten ellen, és Isten törvénye e bűnödért a pokol mélyére ítél. Ha Isten ezt az ítéletet végrehajtaná, semmi szavad nem lehetne, hiszen pontosan azt kapnád, amit megérdemeltél.

Mit gondolnál azonban, ha Isten elküldené egyet-

örökké vele?

Hogyan neveznéd mindezt? Csak egyetlen szó van, amely ezt a cselekedetet leírhatná: *kegyelem!*

És éppen ez az, amit Isten tesz. Ez az illusztráció hatásos és érvényes, mert megfelel a tényeknek. Isten összehasonlíthatatlan és határtalan kegyelmet kínál az istentelen bűnösöknek, ha azok hisznek Fiában, az Úr Jézusban!

Hogy jobban megértsük, mit értünk Isten kegyelmén, először is öt egyszerű megállapítást teszünk, amelyeket azután pontosabban megmagyarázunk:

1. *A kegyelem Isten meg nem érdemelt irgalma a bűnösök iránt, akik pontosan annak ellenkezőjét érdemlik.*

2. *Isten kegyelme mindazoknak, akik bizalmukat Jézus Krisztusba vetik, örök megváltást kínál – ingyen ajándékol.*

3. *Isten azért gyakorolhat ily módon kegyelmet a bűnösök iránt, mert az Úr Jézus helyettesként a goltai kereszten az életét áldozta értük.*

4. *A kegyelmet nem lehet megérdemelni, saját erőből megszerezni vagy megvásárolni – sem egészében, sem részlegesen.*

5. *Isten kegyelme határtalan.*

Először: *A kegyelem Isten meg nem érdemelt irgalma a bűnösök iránt, akik pontosan annak ellenkezőjét érdemlik.*

Ez a tény nagyon fontos, mert az ember nem érdemli meg, hogy Isten jóakaratot tanúsítson iránta. Semmi sincs az emberben olyan, ami az Istent kegyelemre indíthatná. Az ember semmiféle igényt nem támaszthat az ég és föld Teremtőjével szemben. Ha Istennek mégis úgy tetszik, hogy kegyelemmel közelítsen az emberek fiaihoz, akkor ennek oka nem az emberben, hanem kizárólag benne, a Mindenhatóban van.

Isten kegyelmét a *bűnösök* iránt gyakorolja. Ezt különösen vegyük figyelembe! Nem jó és igaz, magas erkölcsi szinten élő emberek iránt – hanem a bűnösök iránt!

Isten kegyelmének éppen az a lényege, hogy Isten szívéből szüntelenül az istentelenek felé árad. Csak ott munkálkodhat, ahol vétkes, kárhozatra méltó bűnösök vannak. „A kegyelem nem az öngazultakat keresi, hogy azokat mint jókat mutassa be, sokkal inkább a vétkes, kárhozatra méltó, elveszett, tehetetlen embereket keresi, hogy megváltsa, megszentelje és megdicsőítse őket” (C. I. Scofield).

A bűnösök lényük alapján nem tarthatnak igényt Isten kegyelmére. Éppen az ellenkezőjére szolgáltak rá, hiszen „a bűn zsoldja a halál” (Róm 6,23). Az isteni igazságosság mértéke szerint a bűnösnek meg kellene halnia bűnei miatt, és mindörökké kárhozat-

kat Jézus Krisztusba vetik, örök megváltást kínál – ingyen ajándéku.

A megváltás szabadítást jelent a büntetéstől és a bűn szolgaságából már ebben az életben, valamint tökéletes szabadítást a bűn jelenlététől az eljövendő életben.

Isten a megváltást ingyen ajándékként kínálja – teljesen ingyen! Azaz: a felkínált kegyelem szót sem ejt megfizetésről vagy érdemekről. Csak azt kívánja a megajándékozottól, hogy fogadja el azt az ajándékozó kezéből.

Ahhoz, hogy Isten kegyelmének ezt a csodálatos ajándékát elfogadhassa, a bűnösnek nem kell mást tennie, mint Jézus Krisztusba vetnie bizalmát. Elfogadja Isten Fiát mint helyettes áldozatot, és azután egész szellemének, lelkének és életének örök jólétét az Ő kezébe helyezi. Abban a hitben, hogy Krisztus meghalt érte a Golgotán, elfogadja az Úr Jézust, mint Istennek a megmentéshez vezető egyetlen útját. És abban a pillanatban, amikor ezt megteszi, Isten kegyelme által megmenekült!

Ez átvezet harmadik tételünkhöz: Isten azért gyakorolhat ily módon kegyelmet a bűnösök iránt, mert az Úr Jézus helyettesként a golgotai kereszten az életét áldozta értünk.

Isten nem lenne igazságos, ha egyszerűen elnézné az ember bűneit, ha szemet hunyna felettük, sőt talán

még mentetné is azokat. Isten szentsége sokkal inkább azt követeli, hogy a bűn elnyerje büntetését. De ha magának az embernek kellene fizetnie bűneiért, akkor mindörökké elveszne.

Hogyan mentheti meg azonban Isten a bűnöst, akit szeret, úgy, hogy ugyanakkor hűséges maradjon saját törvényeihez? A válasz az, hogy egyszülött Fiát, aki teljesen bűntelen volt, elküldte erre a világra, hogy helyettesként meghaljon a mi bűneinkért. Az Úr Jézus fizette meg azt az árat, amelyet nekünk kellett volna megfizetnünk. Magára vette bűneink adósságát. Elszenvedte azt a halált, amit mi érdemeltünk ki!

Most, miután Isten igazságosságának tökéletesen elég tétetett, Isten örök életet ajándékozhat mindazoknak, akik Fiát elfogadják Uruknek és Megváltójuknak.

Az Úr Jézus halála és feltámadása kellő jogalapot ad Istennek arra, hogy az istentelen bűnöst megmenthesse, ha az meg szeretne menekülni.

Ezzel megérkeztünk a negyedik tételhez: *A kegyelmet nem lehet megérdemelni, saját erőből megszerezni vagy megvásárolni – sem egészében, sem részlegesen.* Ezért emeli ki a Biblia oly élesen és határozottan azt az ellentétet, amely egyfelől a kegyelem – másfelől a törvény, a cselekedetek és a vétkeség között fennáll.

A törvény szerint az ember azt kapja, amit jogosan megérdemelt. Ezért például a tízparancsolat

zással: az ember tartozik valamivel egy másik személynek azért a szolgálatért, amit neki az végzett.

A kegyelem azonban ennek pontosan az ellenkezője! Isten nem azokat üdvözíti, akik a törvényt megtartják. Ha valaki maradéktalanul meg tudná tartani a tízparancsolatot, akkor egyáltalán nem lenne szüksége a szabadításra. A kegyelem viszont azokhoz hajlik le, akik megszegték a törvényt, és ezért a kárhozat peremén állnak, és megmenti őket.

A megváltás nem is jutalom olyanoknak, akik jó cselekedeteket hajtottak végre. Sokkal inkább azoknak szól, akik belátják, hogy az Istentől való üdvösséget önerejükből megszerezni nem tudják, és ezért hisznek abban, aki az istentelent megigazítja (Róm 4,4-5).

A megváltás ugyanúgy nem valami elkötelezettség, amivel Isten tartozik az embernek, ha az „tisztességes” életet él. Sokkal inkább a jóság és az irgalom megnyilvánulása a kárhozatot kiérdemelt bűnösökkel szemben.

Aki az üdvösséget saját fáradozásával akarná kiérdemelni, ezzel súlyosan megsértené az ajándékozót. Képzeld el, hogy az Egyesült Államok elnöke meghív egy bankettre a Fehér Házba. Ott az asztalnál a legválogatottabb ételeket teszik eléd. Minden elképzelhető elkövetnek azért, hogy ez legyen életed legszebb estéje. És a nagy élmény után a vendéglátó

személyesen odaáll az ajtóhoz, hogy elbúcsúzzék tőled.

Vajon akkor az elnök kezébe nyomnál egy pénzdarabot, és azt mondanád: „Köszönöm a jóságát! Az est valóban nagyon jó volt, de tudom, hogy ez rengeteg pénzébe került. Ehhez szeretnék a magam részéről egy kevéssel hozzájárulni”?

Vajon ez volna a helyes válasz a jóságára? Nem, sőt ellenkezőleg: ez neveletlen, sértő gesztus lenne. Éppen így vagyunk Isten kegyelmével. Isten ingyen kegyelmét a magunk fáradozásaival megvásárolni nem lehetséges.

Abban a pillanatban ugyanis, amikor a magunk érdemeit vagy föltételeit hozzá akarjuk tenni, a kegyelem megszűnik kegyelem lenni. „Ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem” (Róm 11,6).

És így érkezünk el utolsó tételünkhöz: *Isten kegyelme határtalan.*

Gondoljunk arra az árra, amelyet Isten kész volt megfizetni azért, hogy bűnnel terhelt lelkünket megmentse! Egyetlen Fiát adta ezért halálba. Senki sem tett volna ilyet – Istenen kívül. Gondoljunk azokra a személyekre, akiket megszabadított! A megátalkodott bűnösökre, paráznákra, házasságtörőkre, cédákra, hazugokra, csalókra, gyilkosokra, csúfolódokra, ateistákra és vallásos képmutatókra. Nincs olyan méltatlan, megátalkodott bűnös, akit Isten kegyelme ne tud-

szerte e világra a jó hírrel: „Higgy az Ur Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe” (Csel 16,31).

Gondoljunk arra a helyzetre, amelybe a hitre jutott bűnöst emeli! Isten gyermekévé, a minden királyok Királyának örökösévé, és Jézus Krisztus örökostársává teszi. Megszabadítja bűntől, haláltól és kárhózatól, és helyet készít számára a mennyben, hogy ott mindörökké Krisztussal legyen, és hozzá hasonlóvá váljék.

Nem csoda, hogy Isten kegyelme tündöklő fényforrássá lett költők és művészek, uralkodók és egyszerű emberek számára, mártírok és haldokló rablók számára. Valóban ez a legnagyobb téma a világon!

ISTEN NAGYSÁGA

„Istentől alkotott gondolataitok túlságosan emberiek” (Luther Márton)

Ha Istenről úgy gondolkodunk, mint valami hús-vér emberi lényről, akkor bocsánatát nem sokra fogjuk becsülni. Ha viszont mérhetetlenül nagynak látjuk a Mindenhatót, akkor rendkívül csodálatosnak tűnik előttünk, hogy Ő kész volt elküldeni egyszülött Fiát, hogy értünk meghaljon. Mennél nagyobbak és magasztosabbnak látjuk Isten személyét, annál inkább

dicsőítjük imádva Őt, mint a minden kegyelem Istennét.

Miközben szemléljük magasztos voltát, először is azt kell meggondolnunk, hogy Ő nem teremtmény. Ő minden dolgok Teremtője; ugyanakkor Őneki nincs kezdete és vége. Ő az örök Isten (5Móz 33,27).

Magasztosságában egyedülálló. Nincs senki, aki hozzá hasonló volna. „Ki olyan az istenek között, mint Te vagy, Uram? Ki olyan felséges, mit Te vagy szentségedben? Dicső tetteiben félelmetes, csodákat cselekvő” (2Móz 15,11).

Ő annyira magasztosabb mindannál, ami földi, hogy még azok az emberek is semminek tűnnek színe előtt, akiket mi nagyon jelentősnek tartunk. „Az, aki ott trónol a föld pereme fölött, melynek lakói csak sáskáknak tűnnek, az eget fátyolként teríti ki, kifeszíti mint lakósátrat. Semmivé teszi a fejedelmet, a föld bírát megsemmisíti” (Ézs 40,22-23).

Még a világ népei is teljesen jelentéktelenek Őelőtte: „A népek olyanok előtte, mint egy vízcsepp a vödörben, annyit érnek, mint egy porszem a mérlegserpenyőn, a szigetek egy homokszemnek számítanak. A népek mind semmik előtte, pusztasemmiségnek tartja őket” (Ézs 40,15.17).

Ő „a boldog és egyetlen Hatalmasság, a királyok Királya és uralkodók Ura. Övé egyedül a hatalmaság, aki megközelíthetetlen világosságában lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Ámen.”

dentől. Ő ad mindeneknek bőseget, de neki senki nem adhat semmit (Csel 17,25).

Senkire és semmire nincs szüksége önmaga személyén kívül. Önmagában minden rendelkezésére áll, amire valaha szüksége lehet, hogy teljes legyen öröme és megelégedettsége. Mindentől és mindenkitől teljesen független.

Az sem lehetséges, hogy bármely teremtménye felelősségre vonja bármiért is. Egyetlen embernek sem tartozik semmivel, és nincs ember, aki bármit is tehetne amivel a Mindenhatót adósává tehetné. Ha Isten bármit is tesz teremtményei érdekében, azt ingyen kegyelemből teszi. „Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie? Bizony tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen” (Róm 11,35-36).

Isten bölcsessége mérhetetlen. Semmi nincs, amit ne tudna, akár a múltban, akár a jelenben, akár a jövőben. „Nektek pedig még a hajatok szála is mind számon van tartva” (Mt 10,30). „Ugye öt verebet adnak két fillérért: mégsem feledkezik meg közülük egyről sem az Isten” (Lk 12,6). Soha senki nem tanította vagy tanácsolta. „Ki irányította az Úr szellemét? Ki volt tanácsadója, ki oktatta? Kivel tanácskozott, ki világosította fel őt? Ki tanította meg a helyes eljárásra, ki tanította tudományra, és ki oktatta értelmes cselekvésre?” (Ézs 40,13-14). „Ó Isten gazdag-

ságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az Ő ítéletei, és milyen ki-kutathatatlanok az Ő útjai! Ugyan, ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az Ő tanácsadója?” (Róm 11,33-34).

Isten elől semmi nem maradhat elrejtve: „Nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt, mindenki mezítelen és fedetlen az Ő szemei előtt. Neki kell majd számot adnunk!” (Zsid 4,13). „Te vagy a látás Istene” (1Móz 16,13).

Isten semmit sem felejt el – kivéve, amit tudatosan el akar felejteni, ti. azok bűneit, akik az Úr Jézusban bíznak: „Mert irgalmas leszek gonoszágaikkal szemben, és bűneikről nem emlékezem meg többé” (Zsid 8,12).

Isten mindenk fölélt való: „Áldott vagy Te, Uram, ősatyánknak, Izráelnek Istene, öröktől fogva mindörökké! Tied, Uram a nagyság, a hatalom és a fenség, a ragyogás és a méltóság, bizony minden, ami a mennyben és a földön van! Tied Uram az ország, magasztos vagy Te, mindenk feje! Tőled ered a gazdagság és a dicsőség, Te uralkodol mindenben. A Te kezében van az erő és a hatalom, a te kezéd tehet bárkit nagyvá és erőssé” (1Krón 29,11-12). „Uram, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodol a népek minden királyságán! A Te kezében van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben” (2Krón 20,6).

és a föld lakóival. Senki sem foghatja le kezét, és senki sem mondhatja neki: mit csinálsz?” (Dán 4,32). Nincs érvényes alapja semmiféle vádnak Isten ellen, mert mindaz, amit cselekszik, igazságos és helyes. Még a legmagasabb rendű teremtmény fölött is végtelenül magasan áll, Ő a mindennek fölött való, az ég és a föld Ura. Senkinek sincs alárendelve, senki sem befolyásolja Őt, teljesen függetlenül munkálkodik Isten, ahogyan, amikor és ahol az neki tetszik. Tervét senki meg nem hiúsíthatja, és meg nem akadályozhatja.

Isten sohasem változik. „Izráel fenséges Istene nem hazudik, és nem is bán meg semmit, mert nem ember. Ő, hogy megbánjon valamit” (1Sám 15,29). Elképzelhetetlen, hogy ígéreteit ne tartsa meg. „Nem ember az Isten, hogy hazudnék, nem embernek fia, hogy bármit megbánna. Mond-e olyat, amit meg ne tenne, ígér-e olyat, amit nem teljesítene?” (4Móz 23,19). „Én, az Úr, nem változtam meg” (Mal 3,6). „Akiben (Istenben) nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása” (Jak 1,17).

Isten tökéletesen szent. Gyűlöli a bűnt. Nem hagyhatja jóvá, s nem nézheti el büntetés nélkül. „Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség” (1Jn 1,5). „Szent, szent, szent a Seregek Ura, dicsősége betölti az egész földet!” (Ézs 6,3). „Szemed tiszta, nem nézheti a rosszat, nem tudod elnézni az elnyomást” (Hab

1,13). Isten kimondhatatlan szentségét leginkább abban láthatjuk, ahogyan a bűnnel bánik a Golgota keresztjén. Ott nem egy bűnről volt szó, hanem sokkal inkább Isten büntelen Fiáról, aki mások bűneiért halt meg. Tudjuk, hogy Isten kénytelen kitölteni haragját mindazokra, akik vétkeztek. De mit tenne akkor, ha tulajdon Fia magára vállalná mások bűneit? Megbüntetné szeretetének Fiát? A választ ismerjük. Isten szentsége oly nagy, hogy még az Úr Jézust is kénytelen volt magára hagyni ama három óra alatt, amikor mint Megváltó a bűnösök helyett meghalt. Ki tudná felmérni a szentségnek ezt a mélységét?

Isten nagysága mutatkozik meg abban a tényben is, hogy Ő mindenható. „Istennel van az erő” (Zsolt 62,12). Hatalma mutatkozik meg a teremtett világban. A csillagos égbolt fölöttünk oly mérhetetlen, hogy nincs ember, aki ismerné nagyságát. „Ha látom az eget, kezéd alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődöl velem, és az emberfia, hogy gondod van rá?” (Zsolt 8,4-5). Isten hatalma ismerhető fel azonban abban is, ahogyan az egész világmindenséget hordozza hatalmának szavával – a bolygókat, csillagokat, embereket, az állat- és növényvilágot –, mindezt Ő tartja fenn. Isten hatalmának legcsodálatosabb kibontakozása azonban Jézus Krisztus feltámasztásában mutatkozott meg. „Hatalmának ezzel az erejével munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta Őt

hűséged” (JSir 3,22-23).

Isten jó (Náh 1,7). Jósága mindenekre kiterjed. Még ha meg is engedte volna, hogy minden ember elveszen bűnében, ez sem jelentene törést jóságában. „Hát nem szabad-e nekem azt tennem a javaimmal, amit akarok? Vagy a Te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?” (Mt 20,15).

Isten hosszútűrő (Róm 2,4). Eltűri a hitetlenek és csúfolkodók támadásait, és a rosszat jóval viszonozza.

Isten irgalmas. „Szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig” (Zsolt 57,11). „Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt” (Zsolt 103,11).

Isten szeretete végtelen (Ef 3,18-19). Szeretete szélességének és hosszúságának, mélységének és magasságának nincs határa. Kész a legmagasabb árat is megfizetni. A Golgota keresztyéről tanuljuk meg a leginkább: „Az Isten szeretet.” Szeretete páratlan, mindent átfogó és önzetlen. Soha, semmi nem választhatja el népét szeretetétől. „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, szorongatás vagy üldözés, éhezés vagy mezítelenség, veszedelem vagy fegyver?... Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szere-

tetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,35-39).

Isten oly nagy, hogy magasztos voltát teremtményei sohasem tudják felfogni a maga teljességében. „Ki tudod-e találni, mi az Isten titka? A Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e? Magasabb az égnél... Mélyebb a holtak hazájánál..., hosszabb a földnél, szélesebb a tengernél” (Jób 11,7-9).

Isten nagyobb, mint a szellemünk, és gondolataink felfogóképessége. „Nagysága elképzelhetetlen... Magasztosabb minden nyelvnél; nincs nyelv, amely nagyságát szavakba tudná foglalni. Lényének tulajdonságai és fensége meghaladja legvakmerőbb elképzeléseinket” (Novatian).

A csodák csodája azonban az, hogy ez a nagy Isten annyira meg tudott könyörülni bűnös férfiakon és nőkön, hogy elküldte egyszülött Fiát, hogy helyettük szenvedjen, vérezzen és meghaljon!

Egek nagy Királya,
Magasztalunk téged,
Térjen nevedre dicséret!
Mulandó és gyarló
Életünk átjárja
Végtelen kegyelmed árja!
Jöjj, segíts,
Jóra ints;
Rólad zengjen nyelvünk,

Ránk sugárzó fénye
Mily csodás az Isten lénye!
Nagy égbolt,
Nap és hold,
Kik ott fennen jártok,
Ti is őt áldjátok!

AZ EMBER BŪNÖS VOLTA

Hogy Isten kegyelmét még jobban értékelni tudjuk, ahhoz nemcsak Isten magasztosságára és nagyságára kell tekintenünk, hanem át kell éreznünk az ember bűnös voltát is. Még Istenről alkotott gondolataink mindig túlságosan emberiek, addig az embert gondolatainkban egyenesen isteni szintre emeljük.

A Biblia nagyon sötét képet fest az emberről. És ha őszinték vagyunk, el kell ismernünk, hogy sajnos – ez a kép megfelel a valóságnak.

Az ember Istentől elszakadt bűnös lény. Bűnös születésétől kezdve: „Pártütők a bűnösök, már mikor a világra jönnek ...hazugok, amint megszületnek” (Zsolt 58,4). Gyermekkorában sem kell tanítani a rosszra. Teszi azt magától is. „A gyermek szívéhez hozzátartozik az ostobaság” (Péld 22,15). Az embert egész életén át tanítani kell arra, hogy helyesen és igazán cselekedjék.

Az ember természetétől fogva bűnös, és ennek megfelelően cselekszik mindennapi életében. „Mindenkinek vétkezett, és híjával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23). A bűn megrontotta lényét éppúgy, mint cselekedeteit. Lényében azonban már önmagában alapvetően rossz, rosszabb, mint az a gonosz, amit egész életén át elkövet. Szívében a romlottság és az igazságtalanság mélysége rejtőzik.

Legbensőbb gondolatvilágát nem lehetne nyilvánosságra hozni: „Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúbizonyságok és istenkáromlások” (Mt 15,19). Ha valaki leírná az emberi szív legrejtettebb gondolatait és vágyait, akkor könyvét a cenzúra soha nem engedné kinyomtatni. És mi csoda szégyen lenne az, ha csak egy órán át kellene valakinek körüljárnia a városban egy olyan plakáttal a nyakában, amelyre fel vannak írva az elmúlt héten támadt szennyes gondolatai.

Századok óta divat, hogy egyesek a házak falaira közönséges dolgokat firkáljanak, és ezzel is elárulják szívük romlottságát.

Széles szakadék tátong az ember valódi lényé és aközött, akinek magát mutatja mások szeme előtt. Nem szerené, ha mások megtudnák, ki is ő a valóságban. Ezért álarcot visel: tehát képmutató!

Valaki egyszer azt mondta, hogy az ember valójában olyan, amilyen a sötétben, amikor senki sem lát-

aki ítélkezel azok felett, akik ilyeneket tesznek, holott magad is ugyanazokat cselekszed, hogy akkor te megmenekülsz az Isten ítéletétől?” (Róm 2,3).

És a bűnnek e terhe alatt áll az egész emberiség; mindazok, akik földi szülőktől származnak: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értené, nincsen aki keresné az Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tenne, egyetlenegy sincs” (Róm 3,10-12).

A bűn azonban nemcsak az egész emberiséget rontotta meg, hanem megtámadta az ember lényének minden részét: nyelvét, ajkát, száját, lábát, szemét. „Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel álmítanak, kígyóméreg az ajkukon; szájuk átokkal és keserűséggel van tele. Lábuk gyors a vérontásra, romlás és nyomorúság jár a nyomukban, és a békesség útját nem ismerik; Isten félelmével nem törődnek” (Róm 3,13-18).

Az ember vétkezik Isten ellen, embertársai ellen és önmaga ellen is.

Ahelyett, hogy Istent magasztalná és dicsőítené, megsérti Őt azzal, hogy magának bálványképet készít, és az előtt hódol. „A halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négylábúak és csúszómászók képével” (Róm 1,23). Az ember átkozza Istent, ahelyett, hogy hálás lenne neki az eledelért, ruházatért és lakásért. Nem pápák, elnökök, királyok nevére esküdjözik, hanem az Úrnak, az Ő Istenének

nevére (2Móz 20,7). Tartósan ellenséges érülettel viseltetik Isten iránt, ahelyett, hogy szívből szeretné Őt. Akkor boldog, ha elfeledkezik Istenről, és akkor szomorú, ha eszébe jut.

Az ember nemcsak Isten ellen vétkezik, hanem felebarátaival szemben is. Nemcsak ő maga lel örömet undorító élvezetekben, hanem másokat is arra ösztönöz, hogy hasonlóképpen cselekedjenek. „Ők ugyan megismerték Istennek azt az elhatározását, hogy akik ilyeneket cselekszenek, méltók a halálra, mégis nemcsak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal is egyetértenek, akik ilyeneket tesznek” (Róm 1,32). „Mert azok aludni sem tudnak, ha rosszat nem tehetnek, és elrabolja álmuukat, ha nem vethetnek gáncsot” (Péld 4,16).

Az ember önző lény. Elsősorban mindig önmagára gondol. Véghez kell vinnie saját akaratát. Hogy szenvedélyeit és vágyait kielégítse, tönkretesz másokat házasságtöréssel, paráznasággal és a szégyenteljes magatartás másféle formáival.

Hazugságokat ötöl ki tervei megvalósítása érdekében. Megbízhatatlan. „Ne bízzatok az emberben, hiszen csak lehelet van az orrában: mire lehet hát bocsúlni?” (Ézs 2,22): „Átkozott az a férfi, aki emberben bízik” (Jer 17,5).

Örül, ha másokat baj ér – örül, hogy őt nem érte.

Haragját felebarátain tölti ki. Irigyli azokat, akiknek többjük van, mint neki, és lop azért, hogy saját vagyonát idegen tulajdonnal gyarapítsa.

ivással, erkölcstelenkedéssel, kicsapongó élettel. Kárba veszni hagyja képességeit, és eltékozolja Istentől rábízott javait. Nem hallgat a jó tanácsra, és elutasítja legigazabb barátját, az Úr Jézust. Ó, ha csak egyszer is rádöbbenne: ő maga saját magának leggonoszabb ellensége!

Az ember nem szeret a kegyelmet gyakorló Istenre gondolni. „Kegyelem – minden bűn teljes és ingyen való megbocsátása, anélkül, hogy Isten a bűnöstől a legcsekélyebb dolgot is elvárná vagy követelné – nos, ez olyan elv, amely messze meghaladja az ember felfogóképességét, és annyira ellenkezik minden emberi gondolattal és érveléssel, hogy egyszerűen értékelni sem tudja Isten kegyelmét. Sőt, titokban még igazságtalanságnak is tartja azt. Mivel ő maga nem ilyen módon cselekszik, ezért túrhetetlen számára az a gondolat, hogy Isten így cselekszik” (J. N. Darby).

A Biblia különböző illusztrációkkal szemlélteti az ember bűnös állapotát. Így pl. a leprához hasonlítja (Mt 8,2). Ez a kép az ő nyomorúságos, gyógyíthatatlan és fertőző állapotáról beszél. Az ember béna (Jn 5,5), süket (Mk 7,32), néma (Mk 9,17), vak (Jn 9,1) és halott bűneiben és vétkeiben (Ef 2,1). Elbukott, tisztátalan, tehetetlen és kárhozatra méltó.

Mintegy 2000 évvel ezelőtt az ember bűne elérte tetőpontját. Amikor Isten eljött erre a világra Jézus Krisztus személyében, benne megláthatták az embe-

rek fiai az egyetlen tökéletes embert, aki valaha is a földön járt. De nem tudták elviselni Őt! Ő nem azért jött, mint a többiek, hogy lopjon, öljön és pusztítson, hanem azért, hogy az embereknek életük legyen és bővülködjenek (Jn 10,10). De teremtményei, akiket az Ő keze teremtett, arcába köpdöstek, és így kiáltottak: „Ez az örökös! Öljük meg Őt!” (Lk 20,14). A golgotai kereszten meghalt a lázadó bűnösökért – házasságtörőkért, alkoholistákért, hazugokért, tolvajokért és gyilkosokért. Te vajon meghalnál-e egy alkoholistáért? Ő megtette ezt!

Az ember valóban megszolgalta a poklot! Semmi sincs a szívében, amivel kiérdemelhetné Isten irgalmát és szeretetét. Nem található egyetlen olyan ok sem, amiért Isten az embert megáldhatná. Az ember romlott, és nem érdemel más, mint büntetést. Isten mégis elküldte egyszülött Fiát, hogy a bűnös ember helyetteseként meghaljon érte. Ez kegyelem! Ennek tudatában közölünk mindenkinek így kellene felkiáltania: „Ugyan, ki vagyok én, hogy a mennyek és földnek mindenható Teremtője odaadta önmagát, emberré lett, és úgy megalázta magát, hogy szenvedett és meghalt, s értem a halál porába feküdt.”

A Golgotán, ott szenvedett,
a bűnömért Ő vérezett;
ott áldozott szent vérével,
éltet adott gyötrelmével.
Ó! Golgota, gyásznak helye,

már jóval az ember megteremtése előtt. Isten öröktől fogva előre látta mindazt, ami majd következik – a teremtést, az ember elbukását, és azt, hogy mily nagy szüksége lesz az embernek a megváltás szabadítására.

Ezért kikutathatatlan örök tanácsvégzésével tervet készített arra, hogy az embereket olyan áldásokkal ajándékozza meg, amelyek az ember legmerészebb képzelőerejét is felülhaladják. Álmélkodva tapasztaljuk:

1. Már a világ alapjainak lerakása előtt kiválasztott Isten Báránya, hogy megöljék, sőt mintha már megölték volna (Jel 13,8).

2. Isten gyermekei kiválasztottak a világ alapjainak lerakása előtt (Ef 1,4).

3. A világ kezdete előtt megígértetett az örök élet (Tit 1,2).

4. Isten országa a világ alapjainak lerakása óta készítettett (Mt 25,34).

Megtudjuk továbbá, hogy Isten az embert tulajdon képmására teremtette, önmagához hasonlónak (1Móz 1,26). Teremtő cselekedeteinek legfőbb mesterműve Ádám volt. Neki hatalmat adott a föld minden élőlénye fölött (1Móz 1,28). Őt tette saját személyes képviselőjévé a földön.

Az Úr az embert tökéletesen eszményi környezetben helyezte el, ahol mindaz, rendelkezésére állt,

amire csak szüksége lehetett (1Móz 2,8). Semmi jót nem tagadott meg tőle.

Isten jósága megnyilatkozott abban is, hogy rendszeresen követték egymást vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nappal és éjszaka (1Móz 8,22). Ugyancsak szemmel látható volt a táplálék gazdag sokféleségében is, amelyet oly nagylelkűen ajándékozott az embernek. Megmutatkozott a teremtett világ szépségében is, amelyet az ember örömeire alkotott így.

Isten eme végtelen jósága ellenére az ember mégis bűnbe esett (1Móz 3,6), hátat fordított Istenének, és megtagadta neki az engedelmességet. Ehelyett elhitte az ördög hazugságát, hogy Isten valamit, ami neki nagyon hasznos volna, visszatart tőle (1Móz 3,1).

Vajon ez most megállította Isten jóságának áradatát az ember felé? Ellenkezőleg! Kegyelmeiben azonnal intézkedett, hogy betakarja Ádám és Éva meztelenségét (1Móz 3,21), és megígérte Jézus Krisztusnak, a Megváltónak eljövetelét, aki majd lábával eltapossa az ember ősellenségét, a Sátánt (1Móz 3,15).

Ami pedig az Ószövetségben ezután következik, az nem más, mint egyetlen folyamatos híradás Istennek a hűtlen népe iránti jóságáról. Szövetséget kötött Ábrahámval és Dáviddal, amelyben minden föltétel nélkül megígérte, hogy utódaiknak megmutatja jóságát Jézus Krisztus személye és váltságműve által (1Móz 15,5; 2Sám 7,16). Gondoskodott népéről, vezette, őrizte és minden mérték fölött megáldotta.

kat küldött hozzá. Ezek a férfiak Isten szócsövei voltak. Üzenetet hoztak – közvetlenül az Úrtól. Az Ige, amelyet hoztak, Isten valóságos szava volt. Az emberek azonban megverték, megkövezték, verembe vetették és sok esetben megölték ezeket a prófétákat.

Vajon elviseli-e még ezeket a sértéseket is Isten hosszútűrése? Igen, Isten még egyszer szól hozzájuk: még csodálatosabb, még kegyelmesebb módon, mint bármikor azelőtt: elküldi hozzájuk egyszülött Fiát!

Emberi értelem soha föl nem foghatja, mit jelentett atyai szívének, hogy elküldje egyszülött Fiát a bűn által megrontott emberi nemzetséghez. Istenhez hasonlóan szentnek és szeretettől áthatottnak kellene lennie annak, aki meg akarná érezni teljes mélységében, milyen megrendítő és szívet szaggató volt Isten számára ez a cselekedet.

A Bibliában két hatásos és megrendítő illusztrációt találunk, amelyek némileg megvilágítják előttünk, mit érezhetett Isten, amikor ezt cselekedte. Az egyik ilyen illusztráció az Ó-, a másik az Újszövetségben található.

Az ószövetségi ábrázolás Ábrahám története, amikor kész volt szeretett fiát áldozatként halálba adni (1Móz 22). Isten megígérte Ábrahámnak, hogy annyi utóda lesz, mint égen a csillag, és mint a tengerparton a homokszem. Azután megparancsolta Ábrahámnak, hogy

fiát, azaz egyszülött fiát, Izsákot, akit szeretett, ölje meg és mutassa be égőáldozatul Mórija hegyén. Apa és fia egymás mellett mennek fölfelé a hegyre. Az apa kezében ott a kés és az égő fáklya, a fiú hátán pedig a fa az égőáldozati oltárra. Halljuk a szív-szorító beszélgetést apa és fia között. Látjuk a megkötözött Izsákot áldozatként az oltáron. Szinte halljuk Ábrahám nehéz légzését, amint felemelte a kést, hogy fiát megölje.

Ebben a pillanatban azonban Isten közbelép. Gondoskodott egy kosról, amely Izsák helyett az áldozat legyen. Eddig a pontig a történet megragadó képe annak, ahogyan az Atya saját akaratóból feláldozta éretünk a golgotai kereszten Isten Fiát. Itt azonban befejeződik a párhuzam. Ábrahámtól nem kívánta Isten, hogy fiát a halálba adja. Akadt egy helyettes áldozat. Isten azonban valóban odaadta egyszülött Fiát, hogy a kereszten meghalhasson áldozatként. Isten megkímélte Ábrahám szívét attól a döféstől, amelytől saját szívét nem kímélhette meg. Az Úr Jézus számára nem állhatott készenlétben egy helyettes.

A másik megrendítő híradás, amelyből megtudjuk, mit jelentett Isten számára, hogy odaadja Fiát, az Újszövetségben, a Lukács 20,9-15-ben olvasható. Ebben a példázatban Istent szőlőbirtokosként látjuk, aki szőlőt ültetett, és azt átadta művelésre a munkásainak. Amikor eljött a szüret ideje, elküldött egy szolgát a munkásokhoz. Azok azonban megverték a szolgát és

Ot talán meg fogják becsulni.” A gonosz szőlőművesek azonban ismét erőszakosan cselekedtek. Azt mondták: „Ez az örökös! Öljük meg Őt, hogy miénk legyen az örökség!”

És kidobták a szőlőből, majd megölték. – Így bántak az emberek Isten szeretett Fiával!

Isten szeretetét azonban még ez sem oltotta ki. Ők gonoszat terveztek, Isten azonban jóra akarta fordítani ezt (1Móz 50,20). Ők telve voltak gonosszággal és istentelenséggel. Istennek azonban megvoltak a maga útjai. Ők azt gondolták, hogy csak egy közönséges embert öltek meg: Isten szándéka azonban az volt, hogy Fia meghaljon a világ bűneiért. Emberileg nézve a juhok megölték a pásztort, Isten szempontjából azonban az történt, hogy a jó pásztor önként tette le életét a juhokért!

Jézus Krisztus feltámadása és Istenének és Atyjának jobbára történt felmagasztalása után Isten azonnal elküldte szolgáit, hogy az egész világon hirdessék az evangélium hívogató szavát: „Jertek el, mert immár minden kész.” És azóta, több mint 19 évszázada hívogatja minden királyok Királya és minden uraknak Ura az embereket, hogy vegyenek részt az Ő nagy vendégségében. Vannak, akik így szólnak: „ments ki engem.” Mások haboznak. Egyesek kereken elutasítják a hívást. És csak nagyon kevesen fogadják el!

Isten jósága és szeretete még mindig nem fogyott el. Türelme és hosszútűrése még ma is tart. Kegyelme mind a mai napig nem fáradt el!

Isten Báránya, te ott a Golgotán
teljes győzelmet vettél a harc után.
Üdvöt találhat már az egész világ,
mert megfizetted ott bűnünk váltságdíját.
Fennszóval hirdeted a kereszten:
elvégeztem, elvégeztem!

Isten Igéje, rajtad nyugszik hitem,
e kősziklára üdvöm felépítem.
Teljes a váltság, mit Isten készített;
bűnös, fogadd el azt, s mindenestől tied.
Hozzá mit sem tehetsz, Ő tette meg,
váltságodat szerezte meg.

Győzelmi szózat! Sátán ha jön felém,
legyőzőjére, a Hősre nézek én.
Szent vére által szabad lett életem,
hangos halálszava győzelmi énekem.
Nem tarthat fogva már Sátán keze,
Krisztus mindent elvégezett.

Krisztus: megváltóm. Hála és üdv neki.
Szívem győzelmét örömmel zengheti.
Védő kegyelme nékem menhelyt adott,

Ahogy megnyilvánult Isten kegyelme abban, hogy odaadta egyszülött Fiát, ugyanúgy mutatkozott meg Krisztus kegyelme abban a készségben, hogy meghaljon a bűnösökért. „*Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus adományát, hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok*” (2Kor 8,9).

Jézus Krisztus kegyelme tehát a következő két fontos tényben látható:

1. *Gazdag volt.*
2. *Szegénnyé lett.*

Először is: *Gazdag volt!* Öröktől fogva ott lakott Istennél, az Ő Atyjánál zavartalan békességben és örök örömben! Az Atya kedveltje volt, nap mint nap az Ő gyönyörűsége, mindenkor színe előtt játszadozva (Péld 8,30). Könnyebb volna megszámlálni a csillogokat, mintsem leírni gazdagságának végtelen teljességét, amelyet a mennyben élvezett.

És megmaradhatott volna a gazdagságnak és a békességnek ezen a helyén – távol minden gondtól, szenvedéstől és haláltól. Minden további nélkül hagyhatta volna, hogy az elbukott emberiség vakon rohanjon a pusztulásba, amelyet bőven meg is érdemelt. Mégis úgy döntött, hogy elhagyja mennyei gazdagságát, örömét és boldogságát, hogy a világ Megváltója lehessen.

Nem ragaszkodott mindenáron hozzá, hanem önként lemondott arról, hogy Istennel egyenlő legyen (Fil 2,6). Kész volt a mennyei gazdagságot a földi szegénységgel felváltani. Ő, aki gazdag volt, szegény akart lenni.

Szegényé lett, elsősorban azért, hogy elhatározta: emberré lesz! A leereszkedés hatalmas tette volt ez – Isten mint ember! Leírhatatlan megalázkodás! Ha egy ember valami módon sáskává vagy mikróbává lenne, ez is csak igen gyöngé hasonlat volna ahhoz, amit Krisztus számára az emberré léétel jelentett.

És nem felnőtt emberként lépett ebbe a világba. Minden dolgok teremtetője tehetetlen csecsemőként született bele ebbe a világba (Lk 2,7). A világmindenség mindenható fenntartója tehetetlen csecsemőként feküdt anyja karjában!

És emlékezzünk arra, hogy Ő még csak nem is valami tehetős vagy tekintélyes anya gyermekeként született, hanem egy egyszerű zsidó leány – Szűz Mária volt az anyja.

Nem is valami steril kórházban, vagy legalábbis tiszta kunyhóban született, hanem egy istálló homályos szögletében, és bölcsője az állatok jászla volt. Tudjuk – nem volt hely számára a vendégfogadó házban.

Az, hogy így módon jött el a világba, a megalázkodásnak érthetetlen cselekedete volt a dicsőség Ura részéről. De ez még távolról sem volt minden. Nem

szolgái voltak, Ő szó szerint a rabszolgák szolgája lett.

Életének mintegy harminc esztendejét rejtettségben töltötte, többnyire egy jelentéktelen városkában, Názáretben (Lk 2,39). Azután kezdte el hároméves nyilvános szolgálatát (Jn 1,29).

Senki, aki Őt látta, nem ismerhette föl, hogy Ő az Isten, az egész világmindenség teremtetője. Dicsőségét földi testbe burkolta. Olyanná lett, mint közülünk bárki – azzal az óriási különbséggel, hogy sohasem vétkezett (1Pt 2,22).

Jót cselekedve járt városról városra, faluról falura. Megnyitotta a vakok szemét, a süketeket hallással, a némákat beszéddel ajándékozta meg. Meggyógyította a betegeket, könyörült a nyomorékokon és bénákon, és halottakat hívott vissza az életbe.

Az emberek mégsem szerették. Tulajdon testvérei félreismerték. Szomszédai kigúnyolták. A vallási vezetők szidalmazták, és halálosan gyűlölték. Ő azonban elszenvedte a bűnösök részéről a legelkeseredettebb támadásokat is (Zsid 12,3), és az emberek gonoszága csak arra indította, hogy még több jót tegyen velük.

Otthontalan jövevényként vándorolt e világban, amelyet az Ő keze teremtett. Így beszélt: „A rókának barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania” (Lk 9,58).

Amikor tanítványai kényelmes otthonaikba tértek, Ő az Olajfák hegyére ment, nyilván azért, hogy ott töltse az éjszakát, kitéve szélnek és hidegnek (Jn 7,53; 8,1).

S az egész idő alatt ugyanaz az igaz Isten volt, miként mindig is; életét azonban egy másikra cserélte fel. Az atyai házat fölcserélte a szenvedés világgal. Elhagyta mennyei szent otthonát, és fölcserélte azt ennek a világnak zűrzavaros dzsungelével.

Háromévi nyilvános szolgálatának végére tetőpontját érte el az ellene irányuló gyűlölet és ellenállás. A vallási vezetők elhatározták, hogy mindenáron megszabadulnak tőle. És ez meg is történt!

Először is tulajdon hívei közül az egyik, Júdás, az ellenségei kezére adta Őt (Mt 26,14-15). Harminc ezüstpénzt kapott érte. Szennyes üzlet volt! A világ Üdvözítőjét egy rabszolga áráért adta el.

Ezt követően egy másik tanítványa, Simon Péter, megtagadta Őt (Mt 26,69-70). Szégyen és gyalázat! Egy halandó ember szégyellte a dicsőség Urát!

Azután Pontius Pilátus halálra ítélte (Mt 27,2). Dőre ítélet! A bűnös ember ítélte el a bűn nélkülit!

Nemsokára azután római katonák keresztre feszítették (Mt 27,31). Az egyetlen tökéletes embert, aki valaha élt, a gonosztevők számára rendelt keresztre szögezték. „Engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthaláláig” (Fil 2,8). Szégyenletes halált halt!

A Mindenható, aki elindította a napot, a holdat és

nyé lett. Nemcsak azért, mert testi szenvedéseit emberkéntől kellett elszenvednie. Ez már önmagában is rettenetes volt.

Szenvedéseinek legmélyebb mélységeit a sötétség ama három órájában érte el, amikor el kellett hordoznia Istennek rettenetes haragját a bűneink miatt (Lk 23,44). Ekkor szenvedte el a legkeservesebb gyötrelmet, amikor még Isten is kénytelen volt elhagyni Őt, amikor, mint helyettes áldozat, másokért meghalt (Mt 27,46). Akkor sújtott le rá Istennek félelmetes haragja, amely különben minket, embereket, mindnyájunkat a pokolba süllyesztett volna.

Mindazt a bűnt, amelyet valaha is bármelyikünk elkövetett, elkövet vagy el fog követni, Isten Őreá helyezte, és Ő meghalt mindazokért.

Lehetetlenség lenne szenvedéseit leírni a maguk teljességében. Senki sem képes felmérni azokat, mert végtelenek.

Ott, a kereszten, Ő volt a jó Pásztor, aki életét adja a juhaiért (Jn 10,11). A megváltottak közül senki nem tudja soha felmérni, milyen mély volt Isten haragjának áradata, amelyen Krisztusnak át kellett hatolnia, hogy elveszett juhait megmenthesse.

Ott, a kereszten, Ő volt az az ember, aki elment, és mindenét eladta, hogy megszerezze a mezőben elrejtett kincset (Mt 13,44).

Ott, a kereszten, Ő volt az a kereskedő is, aki mindenét eladta, hogy megszerezze magának a nagyértékű gyöngyöt (Mt 13,45-46).

Ő, aki gazdag volt, szegénnyé lett, hogy a bűn által megrontott embert visszavásárolja magának.

Íme, a mi Urunk Jézus Krisztusunk kegyelme.

John Bunyan (a „Zarándok útja” szerzője) mondta: „Ő Te, a Magasságos Fia, mily nagy kegyelem lett nyilvánvalóvá a Te emberré lételedben! A kegyelem vezetett téged ide le a mennyből, a kegyelem indított arra, hogy letedd dicsőségedet, hogy szegénnyé és megvetetté légy. Kegyelem volt az, amely arra indított, hogy elviselhetetlen terheket végy magadra: a bűn, a szenvedés és Isten átkának terheit. Ó, Isten Fia, kegyelem volt könnyhullatásod, kegyelem áradt minden szavadból, és kegyelem áradt a vérrel, amely megnyitott oldaladból folyt. A kegyelem ragyogott fel, amikor az ostorcsapások lesújtottak rád, amikor a töviskorona szúrta homlokodat, és amikor a szögekkel átverték kezedet, lábadat! Ez valóban kegyelem – amelyen angyalok álméltkodtak, amely boldoggá teszi a bűnösöket, amely az ördögöt csodálkozásában elhallgattatja.”

ÜDVÖSSÉG KEGYELEMŐL – HIT ÁLTAL

diadalmasan feltámadott, győztesként bűn, halál és pokol fölött (1Kor 15,4). Később visszatért a mennybe, ahol Isten dicsőséggel, méltósággal és hatalommal koronázta meg (Csel 1,10; Zsid 2,7). Feltámadása és mennybementele látható bizonyítéka volt annak, hogy Istent maradéktalanul kielégítette Jézus Krisztus váltságműve (Róm 4,25).

Most azonban foglalkozunk azzal a rendkívül fontos kérdéssel, hogy miként menekülhetnek meg az egyes emberek.

Az Úr Jézus megváltói műve teljesen egységes volt ahhoz, hogy minden embert megmentsen; és mégsem menekül meg mindenki. Az ár, amelyet Ő megfizetett, elegendő ahhoz, hogy az évezredek folyamán elkövetett valamennyi bűnért teljes engesztelést szerezzen – de nem automatikusan.

Ennek oka az, hogy Isten senkit nem üdvözít akaratára ellenére. Senkit nem visz a mennybe, aki nem szeretne ott lenni. Nem kényszeríti az embereket erőszakkal arra, hogy az élet útját válasszák.

Ezért azután Istennek valamilyen módot kellett találnia arra, hogy akik üdvözülni kívánnak, elnyerhessék ezt az áldást. Vajon milyen módon jár el?

Két elgondolható út létezik, amelyre Isten választhatott:

1. Isten meghirdethette volna, hogy a megváltás készen áll azok számára, akik arra méltók, vagy akik

saját erőfeszítésük által azt kiérdemlik. Ez volna a *cselekedetek* által való megváltás.

2. Ingyen ajándékképpen nyújthatná az üdvösséget mindazoknak, akik készek azt elfogadni. Ez lenne a *kegyelem* által való üdvösség.

Ha az első elvet alkalmazta volna, akkor pl. kijelentette volna, hogy üdvözülnek mindazok, akik

1. megtartják a tízparancsolatot,
2. akik megtartják a királyi törvényt: „Szeresd felebarátodat, mint magadat”,
3. a „Hegyi beszéd” előírásai szerint élnek,
4. megkeresztelkedtek,
5. bizonyos egyházhoz tartoznak,
6. tisztességesen és becsületesen élnek,
7. a tőlük telhető legjobbat előhozzák magukból,
8. tekintélyes összeget fizetnek érte.

Minden olyan fáradozás, amely által az ember maga akarja megszolgálni az örök életet, ilyen rovatba kerül: „Üdvösség *cselekedetek* által.”

A második alapelv – „üdvösség *kegyelem* által” – egyszerűen azt jelenti, hogy az örök életet ingyen, minden ellenszolgáltatás nélkül, saját erőfeszítéseink nélkül, ajándékba kapjuk. Az üdvösség ajándék mindazok számára, akik készek ezt az adományt elfogadni.

A két elv közül melyiket választotta Isten?

Tetszett a Mindenhatónak, hogy a megváltást ajándékképpen felkínálja – teljesen ingyen; mint olyan

(Róm 4,4-5).

„Mert a bűn zsoldja a halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Róm 6,25).

„Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék” (Ef 2,8-9).

Ajándék – bibliai értelemben – olyasvalami, amit valaki egy másik személynek ingyen, költségmentesen ad, függetlenül attól, hogy annak elfogadója méltó-e rá, vagy sem, megérdemelte-e, vagy sem, és hogy viszonzni tudja-e vagy sem. Abban a pillanatban, amikor valamilyen föltételt vagy kikötést fűznek hozzá, az ajándék többé nem ajándék. Az „ajándék” fogalma kizárja az emberi meg szolgálás vagy kiérdemlés minden gondolatát.

De hogyan nyeri el a bűnös ember a megváltás ajándékát? A válasz egészen egyszerű: az Úr Jézus Krisztusba vetett hit által. Az Újszövetségben több, mint százszor olvashatunk arról, hogy a megváltás a Megváltóban, az Úr Jézus Krisztusban való hit által megy végbe. Például:

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki *hisz* Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

„Aki *hisz* a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, az nem lát majd életet, hanem Isten haragja marad rajta” (Jn 3,36).

„Bizony, bizony mondom nektek; aki hallja az én Igémet, és *hisz* abban, aki engem elküldött, annak örök élete van, sőt ítéletre sem megy, hanem átment a halálból az életbe” (Jn 5,24).

„Bizony, bizony mondom nektek: aki *hisz*, annak örök élete van” (Jn 6,47).

„Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” Azok pedig így válaszoltak: „*Higgy* az Úr Jézusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe” (Csel 16,30-31).

Krisztusban hinni ugyanakkor többet jelent, mint csupán a Jézusról szóló történelmi tényeket igaznak tartani. Jelenti bűneink megvallását és elhagyását. Jelenti, hogy megértjük: Jézus az én bűneimért adta oda életét. Jelenti életünk teljes átadását a világ Üdvözítőjének. Jelenti, hogy elfogadjuk Őt személyes Urunknak és Megváltónknak (Jn 1,12). Jelenti, hogy megnyitjuk előtte szívünk ajtaját, és megengedjük neki, hogy belépjen az életünkbe (Jel 3,20).

A Jézus Krisztusban való hitet olykor a fejesugrás első leckéjéhez hasonlítják. Az úszómester tanítványát odaállítja a medence szélére, arccal a víz felé, lábait szorosan összezárva. Ekkor előre kell hajolnia, egészen addig, míg ujjhegyével meg tudja érinteni lábujjait. És akkor így szól a mester: „Lökd el ma-

Lesz, ami lesz, rábízta magát a vízre.

Ez ábrázolja ki, mit jelent az Úr Jézus Krisztusban hinni. Életünket maradéktalanul átadjuk neki, a világ Megváltójának; magunkat egészen az Ő mentő karjai közé vetjük.

Az előbb azt mondtuk, hogy a megváltás ajándék, amelyet minden feltétel és kikötés nélkül kapunk. Most pedig azt mondjuk: az embernek *hinnie* kell az Úr Jézusban, hogy üdvözülhessen. Egyeseknek ez ellentmondásnak tűnhetik. Hogyan hozhatjuk összhangba a két kijelentést?

Válaszunk a következő:

1. A hit nem föltétel, amellyel az ember a megváltást *kiérdemelhetné*, hanem csupán ennek az ingyenes ajándéknak személyes elfogadását jelenti.

2. A hit nem tekinthető érdemnek. Az ember egyáltalán nem dicsekedhetik azzal, hogy hitt az Úrban. Hiszen az csak természetes, hogy a teremtmény hisz a Teremtőjében. Mivel Isten nem hazudhat, mi lenne értelmesebb cselekedet, mint az, hogy benne higgyünk és bízunk.

3. Amikor az ember Krisztusban bízik, ezzel csak annak a készségének ad kifejezést, hogy engedi magát Isten kegyelme által megmenteni.

Ha már a hitről beszélünk, szeretnék ezen a helyen két további fontos tényre rámutatni.

Először is: nem hitünk *nagysága* számít, hanem a hitünk *tárgya*. Akármilyen erősen hiszünk is valamely értéktelen tárgyban, ez nem ér semmit. De az Úr Jézus Krisztus dicső személyébe vetett legegyszerűbb hit is a lélek üdvösségét munkálja.

Másodszor, a hitet nem lehet az üdvösség érdekében végzett cselekedetekkel összekötni. Nem az Úr Jézusban való hit *és* jó cselekedetek által üdvözülünk, hanem *egyedül* a Krisztusba vetett hit által. Vagy minden Isten kegyelméből van, vagy egyáltalán nincs semmi kegyelemből, ahogyan meg is van írva:

„Ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem” (Róm 11,6).

A hit és cselekedetek két olyan elv, amelyek kölcsönösen kizárják egymást. Vagy az egyiket, vagy a másikat vesszük igénybe; a kettőt nem lehet egymással elegyíteni.

Ez pedig most ahhoz az érdekes kérdéshez vezet el minket: „Miért nem döntött Isten úgy, hogy az üdvösséget a jó cselekedetek alapján kínálja fel?” A következő megfontolások sorozata világossá teszi ezt:

1. Ekkor egyetlen ember sem üdvözülhetne. Isten előtt minden ember halott bűnei és vétkei miatt (Ef 2,1), és ezért képtelen az Ő számára jó cselekedeteket felmutatni: „Minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ézs 64,5). „Jó” cselekedetet az ember csak akkor tud véghezvinni, ha új életet nyert.

lan jelleme alapján üdvözülhetne, akkor volna dicsekedni valója Isten előtt. De ez is lehetetlenség (Róm 3,27). A mennyben minden dicsőség Istené. Dicsőséget nem osztja meg egyetlen teremtménnyel sem. A mennyei harmóniát erőteljesen megbontaná az, ha ott olyan emberek lennének, akik önmagukkal dicsekedhetnének.

4. Ha az ember üdvözíteni tudná önmagát, akkor nyilván saját maga megváltója lenne. Ebben az esetben önmagát imádhathá. Ezt viszont kifejezetten megtiltja az első parancsolat: „Ne legyen más istened rajtam kívül!” (2Móz 20,3). Ha az ember csak a legkisebb érdemmel is hozzá tudna járulni saját megváltásához, akkor ez társmegváltóvá emelné föl őt, és részletezné az Úr Jézusnak mint Megváltónak dicsőségében. Arra már rámutattunk, hogy ez lehetetlenség.

5. A jó cselekedetek által való megváltást továbbá az is kizárja, hogy Isten kijelentette: „Vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat” (Zsid 9,22). A jó cselekedetek nem tartalmazzak vérontást. Ezért nincs is bennük semmiféle megváltás.

6. Akik azt gondolják, hogy jó cselekedetekkel ki tudják érdemelni a mennyországot, elfelejtik, hogy Isten abszolút tökéletességet kíván. Semmiképpen nem elegendő egyetlen parancsolat tökéletes megtartása. Sőt, még ha valaki a tízparancsolatból kilencet

tökéletesen meg is tudna tartani, még az sem lenne elegendő. Isten maradéktalan engedelmességet követel (Jak 2,10).

7. Még ha valaki a mai naptól fogva tökéletesen tudna is élni, ez sem tudná megváltani, mert Isten számon kéri a múltunkat is (Préd 3,15). A múltban elkövetett bűnei miatt bűnhődni kellene.

8. Ha feltesszük, hogy az ember saját cselekedetei által meg tudná váltani önmagát, ez azt jelentené, hogy elvitatnánk Jézus Krisztus váltságművének *szükségességét*. Ha az ember jellembeli kiválósága vagy erkölcsi erőfeszítése által elérhető lenne a megváltás, akkor nem kellett volna Krisztusnak meghalnia (Gal 2,21). A Szentírás pedig világosan bizonyosságot tesz arról, hogy nem létezik más út a megváltáshoz: „Mert más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus” (1Kor 3,11).

9. Az az elképzelés, hogy az ember megválthatja önmagát, vagy legalábbis valamelyest hozzájárulhat a maga megváltásához, vitatja Krisztus művének *egyedül elégséges voltát* (Zsid 10,14). „Sajnos, van egész sereg olyan megkeresztelt ember, aki vallja ugyan, hogy Krisztust tiszteli, valójában azonban gyalázza Őt. Adnak ugyan Krisztusnak bizonyos helyet vallásos életükben, de nem azt a helyet, amelyet Isten az Ő számára rendelt. Nem egyedül Krisztus 'a minden mindenekben' a lelkük számára. Nem, hanem: Krisztus és az egyház, – Krisztus és a szentségek, – Krisztus

joga, ové az adakozó helye. Az Ur Jézus pl. azt tanította: „Nagyobb boldogság adni, mint kapni” (Csel 20,35). És mivel ez így van, ezért Isten mindig az adakozó és áldó helyét fogja elfoglalni. Ő ad, az ember elfogad.

11. Mivel Krisztus a megváltás művét maradéktalanul elvégezte, ember ahhoz semmit hozzá nem tehet. Egy tökéletesen befejezett műhöz nincs mit hozzátenni. Jézus Krisztus nem azért jött erre a világra, hogy segítsen a bűnösök üdvözítésében, hanem azért, hogy üdvöztse őket (1Tim 1,15).

Elterjedt gondolat az, hogy az emberek a törvény megtartása által üdvözülhetnek, ennek azonban semmi szentírásbeli alapja nincs. Isten nem a megváltás eszközéül adta a törvényt. Az sem volt soha a szándéka, hogy azon az ember, mint valami létrán, felmenjen a mennybe. Sőt ellenkezőleg, a törvény azért adatott, hogy nyilvánvalóvá tegye életünkben a bűnt. A törvény célja az volt, hogy mint valami tükör, megmutassa az embernek a maga bűnös voltát annak teljes mélységében, s így az ember kegyelemért forduljon az Úrhoz. „A törvény pedig közbejött, hogy megnövekedjék a véték” (Róm 5,20). „Mert a törvény cselekedeteiből nem fog egyetlen halandó sem megigazulni Őelőtte. Hiszen a törvényből csak a bűn felismerése adódik” (Róm 3,20-21). A törvény azért adatott, hogy befogja az ember száját, hogy meg-

győzze őt bűneiről, és mint bűnbánó vétkezt az Úr lábaihoz vezesse (Róm 3,19). „A kegyelem mit sem tud velünk kezdeni addig, amíg a törvény el nem hallgattatott bennünket” (C. I. Scofield).

Miközben teljes nyomatékkal igyekeztünk kimutatni, hogy a megváltás nem jó cselekedetek *által* történik, ugyanúgy világosan ki kell mondanunk, hogy jó cselekedetekre váltattunk meg (Ef 2,10). A jó cselekedetek nem a megváltás gyökérzetét képezik, hanem gyümölcsei (Tit 2,14). A hit az, amely a léleknek a megváltást ajándékozza; a megváltás azután hozza elő a lélekben a jó cselekedeteket.

Kivált Jakab apostol hangsúlyozza nyomatékosan az igazságnak ezt az oldalát (Jak 2,14-26). Jó cselekedeteket kíván meg annak jeléül, hogy az ember megigazult hit által. A hit maga láthatatlan, de a jó cselekedetekben nyilvánvaló lesz az igazi hit. Az ember vallást tehet a hitéről, de ha életét nem jellemzik jó cselekedetek, akkor a hite nem valódi. Ahogyan a test halott szellem nélkül, ugyanúgy halott a hit cselekedetek nélkül. Amikor a hit nem terem jó cselekedeteket, akkor az nem más, mint szájjal való üres bizonyágtétel.

S még egy utolsó, fontos pont! A hívő ember jó cselekedetei egy napon majd gazdag jutalmat nyernek (1Kor 3,14). Noha a jó cselekedetek nem járulnak hozzá az ember üdvösségéhez, mégis nagy mértékben hozzájárulnak mennyei öröméhez.

„HOGY MEGGAZDAGODJATOK”

Amikor valaki keresztyénné lesz, akkor azonnal mérhetetlenül gazdaggá is lesz. Nem éppen anyagiakban, amelyek csak erre a rövid életre szólnak, hanem szellemi áldásokban, amelyek megmaradnak mindörökké.

„Az Ő kegyelmének gazdagsága szerint” – ezt a kifejezést használja Pál apostol, hogy a mérhetetlen gazdagságnak ezt a bőséget leírja. Ez lesz az osztályrészre mindazoknak a bűnösöknek, akik bizalmukat Krisztusba vetik.

Aki megtér, az elfogadja Krisztust Urának és Üdvözítőjének. S miközben elfogadja Őt, egyben elnyeri mindazt a jót is, amit Isten egyáltalában adhat. Krisztusban megtalálhatjuk a mennyei gazdagság egész teljességét.

Amikor Isten Krisztust adta nekünk, ezzel a legnagyobb ajándékot adta. S mivel már nekünk adta ezt a legnagyobb ajándékot, a többit sem fogja visszatartani.

„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Róm 8,32).

Melyek azok a gazdagságok, amelyeket kapnak azok, akik az Úr Jézus Krisztusra bízzák magukat?

1. Először is a *szabadulás*! Az illető megszabadult a bűn büntetésétől (Róm 8,1), ugyanakkor a bűn hatalmából is (Róm 6,14). Ígéretet nyer továbbá arra nézve, hogy egy napon megszabadul majd a bűn pusztja jelenlététől is (1Jn 3,2). Az, hogy az ember mindörökre megszabadult a pokol kínjaitól, az oly csodálatos szabadulás, amelyhez képest semmiség e világ minden ezüstje és aranya.

2. Újonnan született vagy „felülről született” (Tit 3,5-6). Amikor a világra született, elbukott és gyógyíthatatlanul romlott természetet hozott magával. Újonnan születésekor azonban teljesen új természetet kap – életet Krisztusból. Ki tudná felmérni ennek az áldásnak az értékét?

3. Továbbá: *megigazult* (Róm 5,1). Ez azt jelenti, hogy maga Isten jelentette ki igaznak. Nem kell többé önigazságának szennyes rongyaiba járnia, mert Isten felöltöztette őt a maga igazságosságába. Isten előtti helyzete most már olyan tökéletes, hogy többé soha, senki sem kárhoztathatja őt (Róm 8,33). Krisztusban sokkal jobb most a helyzete, mint valaha is lehetett volna Ádámmal – még ha az nem is vétkezett volna soha (Róm 5,15-21). Leírhatatlan ennek a kegyelemnek az értéke.

4. *Meg van váltva*, vissza van vásárolva a bűn rabszolgaságából (Kol 1,13). És ha ez a tény nem tű-

Amilyen távol esik napkelet napnyugattól, olyan távol veti el tőle Isten a vétkeket (Zsolt 103,12). Ráadásul megígérte, hogy többé azokról meg nem emlékezik (Zsid 8,12). Még az angyalok is álmélnak ezen a nagy kegyelmen!

6. Ugyanakkor *megbékélt* Istennel (Róm 5,10). Nincs többé ellenségeskedés közte és Isten között. A Golgota keresztyén békességet szerzett Jézus Krisztus a vére által (Kol 1,20). Az Úr Jézus ott egyszer s mindenkorra elintézte a bűn kérdését. Az ilyen békeség megfizethetetlen!

7. A keresztyén ember *megszenteltetett* (1Kor 1,2), azaz Isten elkülönítette a világtól, hogy attól kezdve Istené legyen. Ez azt is jelenti, hogy Isten attól fogva a hívő embert egyre inkább Krisztus képére szeretné formálni. Isten annyira szereti egyszülött Fiát, hogy még sok embert Őhöz hasonlóvá szeretne tenni. Az ilyen kegyelem erre a kiáltásra indítja a szenteket: „Ó, mérhetetlen szeretet...”

8. Valamennyi hívő *a Szent Szellem által Krisztus egy testévé keresztyéltetik* (1Kor 12,13). Krisztus igazi Gyülekezetének tagjává lesz. Ez a test a mennyei seregek számára szemlélteti Isten sokféle bölcsességét (Ef 3,10). Ezáltal a hívő Krisztus menyasszonyához is tartozik, olyan helyzetbe kerül, amely leírhatatlan bensőséges kapcsolatot és szeretetet fejez ki.

9. A hívő ember elnyeri a *Szent Szellemet, mint eljövendő örökségének zálogát* (Ef 1,14). Amilyen bizonyos, hogy Isten neki ajándékozta Szent Szellemt, oly bizonyos, hogy egyszer majd elnyeri mennyei örökrészét. Már most olyan bizonyos lehet a mennyben, mintha máris ott lenne. Ezt munkálja Isten kegyelme mindazokban, akik a Megváltóban bíznak.

10. Ugyanakkor *a Szent Szellem pecsét Isten tulajdonának jelzésére*. Egyetlen teremtményt sem lehetne királyibb módon megjelölni. A Szent Szellem ajándéka által Isten megjelöli a hívőt, hogy ez az ember minden királyok Királyának a tulajdona. Ki más cselekedhetett volna ilyen kegyelmesen a méltatlan emberrel, mint Isten?

11. Még ennél is csodálatra méltóbb az a tény, hogy *a Szent Szellem a hívőben lakik* (1Kor 6,19). Micsoda gondolat, hogy az Istenség egyik személye lakozást vesz a keresztyén emberben! Pedig az Írás valóban azt tanítja, hogy az Istenség mindhárom személye a hívőben lakik. Teste a Szent Szellem temploma (1Kor 6,19). Szíve Krisztus lakóhelye (Ef 3,17; Kol 1,27), és benne lakik az Atya Isten is (Ef 4,6).

12. *Megajándékozta szeretett Fiában dicsősége kegyelmével* (Ef 1,6). Isten immár úgy tekint reá is, mint szeretett Fiára. Ilyen csodálatos helyzete Isten előtt Krisztus által van. És éppen addig tekint reá Isten szeretettel, amíg Krisztusra – azaz mindörökké.

sokasítaná mennyei örömét és a mennyben reá váró jutalmat, a mennyországgra való alkalmassága azonban egyedül azon a tényen alapul, hogy Krisztusban van. Ezt a tökéletes helyzetet semmi sem teheti már jobbá.

14. A hívő ember *Isten gyermeke* (Jn 1,12). Föltekinthet a világmindenség Istenére, és Őt „Atyám”-nak nevezheti. Nincs a világon oly rokoni kapcsolat, amely hasonlítható lenne ahhoz, hogy Istennek, az Atyának gyermeke vagyok. Ugyanakkor a hívő Isten egész világon elterjedt családjának tagjává válik. Minden igazán keresztyén ember Krisztus testvére. Ezek az emberek a föld sói, és életük egyik nagy gyönyörűsége, hogy ezt a közösséget élvezik.

15. Isten elfogadja *fiának* (Gal 4,4-7). Nemcsak egy gyermek Isten nagy családjában, hanem egyúttal nagykorú fiú. Nem úgy tekintik, mint akinek gyámra van szüksége, hanem mint érett személyt, akinek birtokában van egy nagykorú családtag minden előjoga és felelőssége. A kegyelem beérhette volna azzal is, hogy az embert egyszerűen megszabadította a kárhózzattól. De: „Ahol megnövekedett a bűn, ott még jobban kiáradt a kegyelem” (Róm 5,20).

16. A hívő embert *Isten éppúgy szereti, mint Krisztust*. Nem merésznénk ilyen hatalmas dolgot kijelenteni, ha nem volna ez egészen világosan megírva a Bibliában. Az Úr Jézus „főpapi imájában” így

imádkozik: „úgy szeretted őket, ahogyan engem szeretted!” (Jn 17,23b). Valójában elmondhatjuk, hogy az ilyen szeretet felülhaladja értelmünket!

17. Isten gyermeke *örök életet* nyer (Jn 5,24). Az örök élet azt jelenti: Jézus Krisztus élete. Ez nem olyasmi, amit a keresztyén ember a halála pillanatában kap meg, hanem abban a pillanatban, amikor hitre jut Krisztusban. És ez soha nem ér véget. E világ minden java és boldogsága sem ér fel ezzel.

18. A keresztyén ember *Isten örököse és Jézus Krisztus örökostársa* (Róm 8,17). Isten mindenét megosztja az övéivel. Hihetetlennek tűnik, de teljeséggel igaz, hogy még a legegyszerűbb hívő is elmondhatja: „Minden az enyém, én pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené” (vö. 1Kor 3,22-23). Még ha az ember minden gazdagságát odaadná is, hogy ezt az áldást megszerezze magának, meg kellene tapasztalnia, hogy ennek az örökségnek az értékét ily módon meg sem közelíthetné.

19. A hívő ember *imádság által Isten elé járulhat* (Ef 2,18). Nincs a napnak és éjszakának olyan órája, amikor ne nyerhetne kihallgatást a világmindenség mindenható Uralkodójánál. E világ emberei rendkívüli kiváltságnak tekintik, ha életükben csak egyetlenegyszer is fogadja őket országuk királya vagy elnöke. Mennyivel nagyobb Isten gyermekének a kiváltsága!

20. Az *Úr szüntelenül gondot visel róla*, mint

Kiváltsága, hogy szellemi áldozatokat mutasson be – hódolatát, életét, vagyónát. Az a rendkívül nagy tisztesség jutott osztályrészéül, hogy hirdesse annak nagy tetteit, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta el őt.

22. Isten gyermeke *a mennyek polgára lett* (Fil 3,20). Ha már itt a földön is büszkék az emberek hazájukra, mennyivel inkább örülhet a keresztyén ember annak a ténynek, hogy igazi hazája a menny, itt a földön pedig minden királyok Királyának és minden urak Urának nagykövete lehet (2Kor 5,20).

23. A hívő ember *arra hivatott el, hogy Krisztussal megdicsőüljön*. Minden neki jutott áldás közül talán ez a legcsodálatosabb. Isten minden gyermeke arra hivatott, hogy Krisztussal és Krisztushoz hasonló legyen – mindörökké. Azt a tisztességet, amelyet Isten az Úr Jézusnak adott csodálatos megváltó művének jutalmaként, az Úr Jézus megosztja népével (Jn 17,22). Ez az igazság oly csodálatos, hogy emberi szavakkal le sem írható. Az embereket azonban Isten imádására indíftja!

24. Egy napon a keresztyén emberről majd mindenki előtt *nyilvánvalóvá lesz, hogy ő Isten fia* (1Jn 3,2). A világ még nem érti meg őt a jelenlegi időben. Nem is becsülik semmire. Azt sem tudja, tulajdonképpen kicsoda ő. De amikor Krisztus megjelenik majd hatalommal és nagy dicsőséggel, akkor vele

együtt visszatér az Ő népe is. És akkor az egész világmindenség ámulva ismeri fel, hogy az egykor kigúnyolt keresztyének a valóságban Isten fiai.

Mindezzel csupán néhányat soroltunk fel azok közül a gazdag ajándékok közül, amelyeket Isten készített el az Őt szeretőknek. Az egész örökkévalóságon át tárja majd fel Isten kegyelmének mérhetetlen gazdagságát Krisztus által népe számára (Ef 2,7). Gondoljuk csak végig! Istennek egy egész örökkévalóságra lesz szüksége, hogy ennek a hatalmas gazdagságnak kincseit megmutassa, amelyeket gyermekei számára készített.

Addig pedig a legjobb, amit csak tehetünk az, ha elmondjuk Pál apostollal: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden szellemi áldásával a Krisztus által” (Ef 1,3).

BIZONYOSSÁG

Leheteséges-e már most tudni azt, hogy meg vagyunk mentve és a menny felé tartunk?

Ha erre a kérdésre felelni akarunk, először is hangsúlyoznunk kell, hogy ilyen bizonyosság lehetetlen lenne, ha a megváltás cselekedetek által történék. Senki sem lehetne bizonyos abban, hogy elegendő

bol toltetlenul eszrevenetjuk ezt. Ha az ilyen embert megkérdezzük, hogy üdvözül-e, akkor valószínűleg azt fogja felelni: „munkálkodom rajta”. Más szavakkal: azt gondolja, hogy az üdvösséget *ki kell érdemeltetnie*, és nem azt, hogy *ingyen ajándékképpen elfogadhatja*.

S ha másvalakit kérdezzük meg: „Mennybe jutsz-e?” Azt válaszolja: „Ezt majd csak akkor tudom meg, ha meghaltam.” Abban a tudatban él, hogy Isten mérlegre teszi jó és rossz cselekedeteit, és örökkévaló élete attól függ, hogy a mérleg melyik serpenyője súlyosabb.

Azután megkérdezzük egy harmadikat, aki azt feleli: „remélem” vagy „úgy gondolom” vagy „én sem vagyok rosszabb, mint a többiek”. Mindezek a válaszok azt mutatják, hogy az illetők igyekeznek ugyan Isten jó tetszésének elnyerésére, de nincs szilárd üdvbizonyosságuk.

Mivel azonban megmentésünk a kegyelem alapján történik, valóban tudhatjuk, hogy van-e üdvösségünk – mégpedig teljes bizonyossággal.

„Azért adatott tehát az ígéret hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígéret...” (Róm 4,16a).

Az egyetlen út, amelyen Isten az emberiségnek szilárd üdvösséget ajándokozhatott, a kegyelem volt, hit által.

Kegyelem által való üdvösség azt jelenti, hogy minden Istenen alapul, és semmi nem függ az embertől. Ha pedig minden kizárólag Istenen múlik, akkor nem létezik kudarc.

A kegyelem által való üdvösség azt jelenti, hogy az örök élet: ajándék. És aki ajándékot fogad el, az pontosan tudja, hogy ő azt megkapta. Itt nincs helye semmiféle kétségnek.

A kegyelem által való üdvösség Krisztus elvégzett váltságművén alapul. Mivel pedig Krisztus ezt a művet már elvégezte, az embernek nem kell azt előbb elvégeznie; egyszerűen elfogadja azt, amit Krisztus érte tett.

Pál tudta, hogy van üdvössége. Azt mondta: „Tudom, kibem hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze ama napra” (2Tim 1,12). Lásd még Titus 3,5.

Az efézusi hívők is tudták, hogy van üdvösségük, mert Pál azt írta nekik: „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által” (Ef 2,8).

Valójában az Újszövetség leveleiben minden hívőhöz úgy szólnak a levelek írói, mint akiknek már van üdvösségük, és ők ezt a tényt ismerik is.

Akik pedig tétovázva azt a véleményt képviselik, hogy az üdvösségnek valamiképpen kapcsolatban kell lennie a jó cselekedetekkel, azok túlzott merészségnek tartják, ha a keresztyén ember azt állítja magáról,

mert amerikai evangélista jól tudta ezt, amikor azt mondta: „Nem szégyellem megvallani, hogy megtért ember vagyok; ez nem az én érdemem.”

Sokkal inkább azok vétkesek a vakmerőségben, akik tagadják azt, hogy az ember bizonyos lehet üdvösségében. Ezek ugyanis arra vetemednek, hogy el-lentmondjanak Istennek. Mert Ő megmondta, hogy ezt *tudni* lehet (1Jn 5,13). Ők viszont azt állítják, hogy ezt nem lehet tudni, és így Istent hazuggá teszik (1Jn 5,10).

De miáltal tudhatja akkor a keresztyén ember, hogy örök élete van? Hogyan lehet bizonyos abban, hogy megváltatott?

A válasz röviden: az üdvbizonyosság Isten írott Igéje által lehet a mienk.

Szeretnénk ezt pontosabban megvilágítani. Amikor Isten a kegyelem evangéliumát a szívében forgatta, akkor azt kívánta, hogy mindazok, akik Fiában bíznak, a kétség legcsekélyebb árnyéka nélkül tudják, hogy átmentek a halálból az életbe. Hogyan érhet-e ezt el a legjobban? Mi lehetett az egész világmindenségben a legmegbízhatóbb alapja az üdvbizonyosságnak?

Az egész világmindenségben a legmegbízhatóbb és legbizonyosabb alap: Isten Igéje. Amikor Isten mond valamit, akkor az igaz is. Ki van zárva belőle minden tévedés, megtévesztés és csűrés-csavarás. Az

ég és a föld elmúlik, de az Ő beszéde soha el nem múlik (Mk 13,31). Az Ige mindörökké megáll. Isten hű marad önmagához és ígéreteihez. Teljes lehetetlenség, hogy aki benne bízik, az valaha is csalódjék.

Éppen ezért határozta el Isten, hogy minket ezzel a bizonyossággal az Ő szava, a Biblia által ajándékozzon meg. A Bibliában írásos kezeséget nyújtott afelől, hogy mindazoknak, akik Isten Fiában hisznek, örök életük van.

„Ezt azért írtam nektek, akik hisztek az Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van” (1Jn 5,13).

Más szavakkal, a Bibliát azért adta Isten, hogy mindazok, akik Krisztusban hisznek, tudják meg, hogy üdvösségük van.

Ha valaki rábízta magát Jézus Krisztusra mint Úrra és Üdvözítőre, akkor az tudhatja, hogy örök élete van. Honnan tudhatja? Onnan, hogy Isten megmondta ezt Igéjében. Ennél semmi nem lehet nagyobb biztosíték.

Sokak számára nehézséget jelent az, hogy az üdvbizonyosságot illetően teljesen az érzéseikre hagyatkozzanak. Azt hiszik, hogy ha Krisztusra bízzák magukat, titokzatos érzelmi hullámvázások indulnak meg bennük. Azt gondolják, hogy meleg izzás árad végig a testükön. Valamilyen elektromos impulzusokat várnak, amelyek az öröm harangjait szólaltatják meg. S ha ez nem következik be, ezek a szegények azt hiszik, hogy egyáltalán nincs is üdvösségük.

volna üdvbizonyosságnak mondható.

Tisztában kellene lenniük továbbá azzal, hogy – amint ezt dr. C.I. Scofield egyszer kifejezte – a megigazítást maga Isten végzi el, és nem a hívő idegrendszerében megy végbe. Olyan tény ez, amelyet a mennyben állapítanak meg, és nem az emberi test valamilyen érzelmi megmozdulása által keletkezik. Természetesen az is igaz, hogy a megtérést gyakran követik boldog érzések. Ki ne lenne boldog közülünk, amikor megtudja, hogy üdvössége van? A döntő azonban az, hogy nem ezek a boldog érzések mondják meg nekünk azt, hogy üdvösségünk van, hanem sokkal inkább a helyzet, hogy üdvösségünk tudata tesz oly boldoggá minket, az a tudás, amely Isten változhatatlan Igéjén nyugszik.

A keresztfán megtért latornak nem az örvendetes érzések adták az üdvbizonyosságot, hiszen testében iszonyatos gyötrelmeket állt ki. Azáltal lett bizonyos az üdvösségében, hogy Krisztus azt mondta neki: „Ma velem leszel a paradicsomban” (Lk 23,43). Bizonyossága teljes egészében az Úr szaván nyugodott.

Közte és napjaink hívői között az egyetlen különbség az, hogy Jézus Krisztus hangja nem hallható módon fogható fel. Az üdvbizonyosságot ma Isten az Ő írott beszéde, a Biblia által ajándékozza.

Természetesen nemcsak Isten írott Igéje az, amely számunkra ezt az üdvbizonyosságot közvetíti. Ahogy

növekedünk a hitben, ennek a bizonyosságnak további megerősítését találjuk abban, hogy:

1. szeretjük a Krisztusban testvéreinket (1Jn 3,14),
2. irtózzunk a bűntől (Mt 6,13),
3. vágyakozunk a szentség után (1Jn 2,3),
4. szomjúhozunk Isten Igéjét (1Pt 2,2),
5. megtapasztaljuk Isten vezetését (Róm 8,14) stb.

Abban a pillanatban, amikor az ember az Úr Jézusra bízza magát, teljes bizonyossággal tudhatja, hogy üdvössége van, mert ezt mondja a Biblia, Isten Igéje.

ÖRÖK BIZTONSÁG

Elérkeztünk ahhoz a rendkívül fontos kérdéshez, hogy megmentésünk mindörökké érvényes-e, vagy pedig Isten gyermeke elveszhet esetleg ismét?

Vannak, akik azt vallják, hogy a valóban megváltott ember soha többé el nem veszhet.

Mások viszont úgy találják, hogy ez igen veszélyes tanítás, mert felbátorítja a keresztyén embert a bűnben való megmaradásra. Úgy látják, hogy az ember üdvössége végső soron azon múlik, ahogyan él, és hogy vétkezés által el lehet játszani az üdvösséget, az örök életet.

Aki azonban valóban megérti Isten kegyelmének evangéliumát, azonnal meglátja, hogy az elsőnek is-

lasztotta magának a világ teremtése előtt a Krisztusban (Ef 1,4). A mennyei Atya által történt ez a kiválasztás, és az eleve elrendelés kezeskedik a bűnös megmentéséről és örök megtartásáról (Róm 8,30). Lásd még János 6,37-et.

2. Az üdvösségnek sohasem az az alapja, amit mi teszünk Istenért, hanem kizárólag az, amit Ő tett értünk. Az Úr Jézusnak a kereszten elvégzett váltságműve az alap. Ez tökéletes áldozat volt, és mindörök-re tökéletessé tette az övéit (Zsid 10,14). Az Ő művéhez nincs mit hozzátenni (Zsid 10,18). Aki tehát a hívők örök biztonságát kétségbe vonja, ezzel Jézus Krisztus engesztelő áldozatának tökéletesen elégséges voltát vitatja. Hogy a hívőket Isten elfogadja, az egyedül Krisztus személyén alapul, nem pedig a hívők személyén. Annyira örökkévaló az, mint Krisztus maga.

3. Isten mindent tudott rólunk, még mielőtt megváltott volna. Ismerte mindazokat a bűnöket, amelyeket valaha is elkövettünk. Ennek ellenére megmentett minket. Amikor az Úr Jézus meghalt, valamennyi bűnünkért halt meg, a múlt, a jelen és a jövő bűneiért is. Így valamennyi bűnünkért járó büntetés már ki van egyenlítve. Isten nem fog kétszeres megfizetést követelni, először Krisztus kezéből, azután a hívők kezéből. Ez igazságtalanság lenne, Isten azonban nem képes igazságtalanul cselekedni.

4. Ahogy már korábban láttuk, az üdvösség ajándék. Isten nem azért ajándékozik ma valamit nekünk, hogy holnap visszavegye. „Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok” (Róm 11,29).

5. A megváltás olyan, mint a születés (Jn 3,3). Ha az ember megváltást nyer, újonnan született vagy „felülről” született. Ettől kezdve Isten gyermeke (Jn 1,12). A születés végleges esemény, ha egyszer már megtörtént, nem lehet visszacsinálni. A gyermek megszoríthatja vagy éppen megszegyenítheti apját, a vérségi kapcsolat ennek ellenére megmarad.

Éppen ez a helyzet az újonnan születéssel. A keresztyén ember ha vétkezik is, és meg is szomorítja Istent, azért Isten megmarad a hívő Atyjának. Egész világosan kifejezi ezt az 1János 2,1: „Ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” Isten Atyánk, és az is marad, még ha vétkezünk is. A bűn megrontja ugyan az Istennel való *közösségünket*, de sohasem szünteti meg *gyermeki mi-voltunkat*.

6. Ahogyan a hívő nem tudja önmagát megmenteni, éppoly kevésbé tudja magát ebben az állapotban megtartani. Amikor a galaták megkísérelték ezt, megkérdezte tőlük Pál apostol: „Ennyire esztelenek vagytok? Amit Szellemben kezdtetek el, azt most testben akarjátok befejezni?” (Gal 3,3).

7. Isten túlságosan nagy árat fizetett népéért, hogysem egyszerűen elengedhetné őket. Üdvözített

az örökkévalóság? – Mindörökké. „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha” (Jn 10,28). Lásd még János 3,16; 3,36; 6,47. Isten sohasem vonja vissza ígéretét.

9. A Róma 8,30 szerint mindazok, akik megigazultak, meg is dicsőíttetnek. Megdicsőíttetés azt jelenti, hogy a hívő ember befogadást nyer a mennybe, új testet kap, és ettől kezdve mindörökké megszabadult a bűn jelenlététől. A hívők megdicsőülése oly bizonyos, hogy Isten már most úgy beszél róla, mint ami megtörtént. „...akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.”

10. A megmentés olyan cselekedet, amelyet Isten maga visz véghez gyermekeiért. Nemcsak megmentést, hanem megtartatást is ígér (2Tim 1,12).

„Aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára” (Fil 1,6).

„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségében...” (Jud 24).

11. A hívők megtartásáról kezeskedik az Úr Jézus jelenlegi tiszte, aki Isten jobbján mint főpap és pártfogó esedezik az övéiért.

A János 17,1-26-ban Krisztus az övéinek megtartásáért imádkozik.

Zsidók 7,25: „Ő mindenkor él, hogy esedezzék érettünk.”

1János 2,1: „Van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus.”

12. Soha, senki nem szakíthatja el a hívő embert Isten szeretetétől: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Róm 8,38-39).

13. A Szent Szellem *mindörökre* a hívő emberben lakozik. „Másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké” (Jn 14,16-17). Lásd még 1János 2,27.

14. A hívő ember elpecsételtetett a Szent Szellem által a megváltás napjára (Ef 4,30). „...eljegyzett pecsétjével, a megígért Szent Szellemmel, örökségünk zálogával” (Ef 1,13-14). Ez biztosítja szolgálatát Isten gyermekén mindaddig, amíg az bemegegy a mennybe.

Mindezekből világosan kell látnunk, hogy a keresztyén embert „Isten hatalma őrzi hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvaló legyen az utolsó időkben” (1Pt 1,5).

Ha valaki azt mondja, hogy ez veszélyes tanítás, ezzel csak azt bizonyítja, hogy nem érti a kegyelem jelentőségét. Ebből származik az a tévhit is, hogy ha valakinek üdvössége van, azonnal erős vágy támad benne, hogy házasságtörést, gyilkosságot és egyéb

1. AZ OROK BIZTONSÁGRÓL SZÓLÓ TANÍTÁS nemhogy bűnre biztatná az embert, hanem éppen ez jelenti a legerősebb érvet, hogy meneküljön a bűntől. Annak tudata, hogy Isten egy ilyen teljes, örök és ingyen üdvösséget adott nekünk, a hívőben fölkelti a vágyat, hogy mindörökké Istennek szolgáljon.

A szeretet sokkal erősebb ösztönző erő, mint a büntetéstől való félelem. Szeretetből olyan dolgokat visznek végbe az emberek, amilyeneket félelemből sohasem tennének. A szeretet minden másnál jobban rabul ejti a szívet. „Semmi szükség arra, hogy az embereket a kárhozattól való szüntelen félelemben tart-
suk annak érdekében, hogy tisztességesen viselkedjenek. Az engedelmisség legjobb és legerőteljesebb előfeltétele a szeretet. Isten szeretetének tudata növeli bennünk a vágyat, hogy előtte kedvesek legyünk” (Robinson).

A keresztyén ember nem azért él megszentelt életet, hogy így biztosítsa üdvösségét, hanem Üdvözítője iránti szeretetből, aki őt oly drágán vásárolta meg. Súlyosabb bűnnek tekinti a kegyelem ellen vétkezni, mint a törvény ellen.

2. Mihelyt az ember elnyeri az üdvösséget, új természetet is kap (2Pt 1,4). Nemhogy vágy támadna benne a bűn iránt, hanem annyira gyűlöli a bűnt, mint még soha.

Az új természet nemcsak irtózást kelt benne a bűn iránt, hanem a hívő ember mélységesen boldogtalan lesz, ha vétkezik. Az, hogy megszakadt a kapcsolata mennyei Atyjával: ez a hívő ember életének egyik legnagyobb tragédiája.

Mélységesen szégyenkezik amiatt, hogy olyan dolgokba ment bele, amelyek a Megváltó halálát okozták. Megtapasztalja ilyenkor a szerető mennyei Atya fegyelmezését. Ugyanakkor azt is jelenti, hogy eljártssa a jutalmat, amelyet Krisztus ítélőszéke előtt kapott volna (1Kor 3,15). Az Úrral való teljes közösség akkor áll csak helyre, amikor a megtévedt keresztyén megvallja és elhagyja bűnét.

Természetesen előfordulhat az is, hogy valaki azt állítja: üdvössége van, holott bűnben él. Nem az a helyzet, hogy alkalmanként elkövet egy-egy bűnt, hanem az, hogy tudatosan ragaszkodik bűnös életéhez. Itt azonban nem arról van szó, hogy a megmentett ember később mégis elvész. Ez az ember sokkal inkább egész magatartásával arról tesz bizonyosságot, hogy valójában sohasem kapott üdvösséget. Arról van szó, hogy az illető csak szájával vallja hitét, Isten kegyelmét azonban valójában sohasem tapasztalta meg az életében.

Akik azonban valóban bíznak élő és őket szerető Megváltójukban, azok számíthatnak Isten sziklaszilárd ígéretére, hogy Ő bizonyosan beviszi őket atyai házába.

Teljes hívő bizalommal ragaszkodhatnak Isten ígé-

Szeretete, tudom, enyém lesz immdorokke.

Ott leszek én is, ahol a boldog szentek,
Ők boldogabbak, mert látják már a mennyet,
De biztosabbak nem lehetnek ők sem
Üdvösségükben, mint én, itt lenn.

AZ EMBER VÁLASZA ISTEN KEGYELMÉRE

Amikor valaki valóban tudatára ébred annak, amit Isten kegyelme érte tett, akkor ez megváltoztatja egész életét. Soha többé nem lesz az, aki volt.

Először is tudatára ébred saját méltatlan voltának. Szinte hihetetlennek tűnik előtte, hogy Isten egy ilyen bűnös emberrel szemben, mint amilyen ő, ilyen nagy szeretetet tanúsítson.

Ruthnak Boázhoz intézett szavai támadnak fel benne: „Hogyan nyerhettem el jóindulatodat, hogy pártfogásodba vettél, holott én idegen vagyok” (Ruth 2,10).

Mily gazdagság nekünk e nagy szeretet!
Ő szeret, Megváltónk! Hiány nem lehet!
A hála már itt égre száll,
 hogy nála a mennyben

majd szüntelen zengjen,
hol örökkön örökké áldjuk!

Vagy Dáviddal együtt így kiált: „Ki vagyok én, Uram, Uram? És mi az én házam népe, hogy eljuttatál engem idáig? Sőt még ezt is keveselleted Uram, Uram, és a távoli jövőre is tettél ígéretet szolgád házának” (2Sám 7,18-19).

Vagy Mefibósetnek Dávidhoz szóló szavait idézi: „Micsoda a te szolgád, hogy hozzám fordultál, aki olyan vagyok, mint a döglött kutya?” (2Sám 9,8).

Vagy mint az a bizonyos pogány százados, aki alázatosan megvallotta: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj” (Mt 8,8).

De mindenképpen lenyűgözi az a megfoghatatlan csoda, hogy éppen ő, személyesen, hivatalos a nagy király menyegzői ünnepére.

„Uram, e pompás vacsorára várva
Csodálva kérdem, belépnem szabad?
Hálás a szívem, hogy királyi házad
Ily piszkos bűnöst, mint én, befogad.”

„Jöjj csak be bátran, minden elkészítve,
Helyed már készen, fogadd el, tiéd!
Házamból magát örökre kizárta
Az, akit földi gond, vágy megigéz.”

Személyes méltatlanságának tudatával párosul az

Ó! végtelen öröm, az Úr megbocsát,
és Fiában nekünk, ím kegyelmet ad.
Sok bűnünkért Ő ontott vért,
a börtönt feltörte, a halált megölte
és miénk az üdvösség, élet.

A kegyelem székén, – fel hogyan fognánk –
most irgalommal Jézus Krisztus néz ránk.
Az Úr trónján és szent jobbján,
ha szót kell szólnia, ott az Ember Fia,
a mennyei hű közbenjárónk!

Eljön hamar az Úr, amint ígérte,
és beteljesedik az ő győzelme.
a népe már itt órá vár,
és ujjongva várja, hogy vezesse haza,
s színről színre láthassa majd Őt.

Szívbeli vágyakozásához, hogy az Urat imádja,
hozzájárul még valami: a hívő ember elkerülhetetlen
következményként fölismeri, hogy részéről most már
az egyetlen elképzelhető magatartás az, ha önmagát
testestől-lelkestől az Úrnak ajánlja fel.

Pál apostol szavai szerint elmondhatja: „Krisztus
szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha
egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt;

és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt” (2Kor 5,14-15).

Úgy látja, Isten kegyelmének megnyilvánulásai arra indítják, hogy „okos istentiszteletként szánja oda tetsét élő és szent áldozatul, amely tetszik Istennek” (Róm 12,1-2). Tudatára ébred annak, mivel megvásárolták, többé már nem önmagáé. Ezért mondja el a héber rabszolgával együtt: „Szeretem az Uramat... nem akarok felszabadulni” (2Móz 21,5).

Aki egyszer meglátta Isten kegyelmét, annak semmiféle áldozat nem tűnik tulságosan nagyinak. Az Úr mindent megérdemel, amit csak egy keresztyén adni képes: értelmi tehetségét, adottságait és képességeit, fiatalságát, idejét, egész életét. Ha a Golgotára néz, akkor még a szenvedést is kiváltságnak látja.

Isten kegyelme akkor még a bankszámlát is megérinti. A hívő ember talán először ébred annak teljes tudatára, hogy valóban mindene az Úré. Immár nem azt kérdi többé: „Mennyit *kell* adnom?”, hanem azt: „Mennyit *adhatok* az Úrért és az Úr szolgálatára?”

Lássad, itt az életem, itt e szív, tiéd legyen!
Vedd időmet, Mesterem, mind tenéked szentelem.

Itt a kéz, Te készítsd fel, s szolgál téged hűséggel.
Tedd fürgévé lábamat menni, merre küld szavad.

Minden kincsem és javam néked szánom boldogan.
Itt erő és értelem: használd őket, Mesterem!

sohasem éri be azzal, hogy annyit ad, amennyit könnyen tud adni, hanem ezt vallja: „Nem akarok ingyen kapott áldozatot bemutatni Istenemnek” (2Sám 24,24).

Az újonnan született ember életében Isten kegyelme továbbá azt munkálja, hogy szentség után vágyakozik. Isten kegyelme arra tanítja, hogy „megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan és kegyesen éljünk a világban” (Tit 2,12). Valahányszor arra gondol, hogy bűneiért milyen nagy árat fizetett a Megváltó, új meg új szenvedéllyel gyűlöli a bűnt. Ahelyett, hogy – mint egyesek állítják – felbátorodnék a bűnre, Isten kegyelme arra készíteti, hogy sokkal jobban meneküljön a bűn elől, mint bármikor annak előtte.

Sőt, Istennek a bűnös iránt megmutatott kegyelme kikerülhetetlenül misszionáriussá teszi őt. Többé nem lehet közömbös embertársainak sorsa iránt. Erőteljes elkötelezettséget érez irántuk (Róm 1,14).

Tégy, Uram, engem áldássá!
Szellemed úgy várom!
Tedd Te a szívem hálássá,
Hogy Neked szolgáljon!
Bárhová küldesz, ajkamról
zengjen az új ének!
Tégy, Uram, engem áldássá!
Oly sok a bús élet!

Nyugtalanítja a szívét, hogy emberek, akik győzelmes életet élhetnének, még mindig a Sátán megkötözöttjei. Megragadja őt a Példabeszédek 24,11: „Mentsd meg azokat, akiket halálra visznek, és ne fordulj el azoktól, akiket a vesztőhelyre hurcolnak!”

Isten kegyelme nemcsak misszionáriussá teszi az embert, hanem Isten Igéjének, a Bibliának, barátjává is. Minden alkalommal nagy várakozással olvassa, hogy kihallja belőle Urának szavát. Úgy gondolkodik el mondanivalója fölött, mint aki rejtett kincseket keres. Az Ige tanítását többre becsüli, mint a testi táplálékot. Tudakozódik az Igében Istennek a Gyülekezetére, Izrael népére, a nemzetekre és a prófétai látás a jövőre vonatkozó akarata felől.

Isten kegyelme végül fölébreszti az emberben a vágyat, hogy vele imádság által közösségben legyen. Az imádság immár nem érdektelen vallásos kötelesség számára, hanem áldott kiváltság.

Ó, Uram, jól hinni s kérni taníts!
Gyorsan elszáll a perc, kérni taníts!
Lásd gyengességemet, bátoríts engemet;
míg győzelmet nyerek, kérni taníts!

Ó, Uram, jól hinni s kérni taníts!
Uram, Te visszajössz: várni taníts!
Majd ha kegyelmesen nézed az életem:
állhassak csöndesen; kérni taníts!

majd meg „kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából a Krisztus Jézusban” (Ef 2,7).

Íme, ez az Isten kegyelme! Maga az örökkévalóság sem képes ezt a témát kimeríteni!

Tartalomjegyzék

Isten kegyelme	3
Isten nagysága	10
Az ember bűnös volta	18
Isten jósága	24
A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme	30
Üdvösség kegyelemből — hit által	35
„Hogy meggazdagodjatok”	46
Bizonyosság	53
Örök biztonság	59
Az ember válasza Isten kegyelmére	66

*

Bibliai helyek rövidítése	74
---------------------------------	----

* * *

2Móz	Mózes 2. könyve	Sof	Sofóniás próféta könyve
3Móz	Mózes 3. könyve	Agg	Aggeus próféta könyve
4Móz	Mózes 4. könyve	Zak	Zakariás próféta könyve
5Móz	Mózes 5. könyve	Mal	Malakiás próféta könyve
Józs	Józsue könyve	Mt	Máté Evangéliuma
Bír	Bírák könyve	Mk	Márk Evangéliuma
Ruth	Ruth könyve	Lk	Lukács Evangéliuma
1Sám	Sámuel 1. könyve	Jn	János Evangéliuma
2Sám	Sámuel 2. könyve	Csel	Apostolok Cselekedetei
1Kir	Királyok 1. könyve	Róm	Rómaiakhoz írt levél
2Kir	Királyok 2. könyve	1Kor	Korintusi 1. levél
1Krón	Krónika 1. könyve	2Kor	Korintusi 2. levél
2Krón	Krónika 2. könyve	Gal	Galatákhoz írt levél
Ezsd	Ezsdrás könyve	Ef	Efézusiakhoz írt levél
Neh	Nehemiás könyve	Fil	Filippiekhez írt levél
Eszt	Eszter könyve	Kol	Kolosséiakhoz írt levél
Jób	Jób könyve	1Tesz	Tesszalonikai 1. levél
Zsolt	Zsoltárok könyve	2Tesz	Tesszalonikai 2. levél
Péld	Példabeszédek könyve	1Tím	Timóteushoz írt 1. levél
Préd	Prédikátor könyve	2Tím	Timóteushoz írt 2. levél
Én	Énekek Éneke	Tit	Titushoz írt levél
Ézs	Ézsaiás próféta könyve	Filem	Filemonhoz írt levél
Jer	Jeremiás próféta könyve	Zsid	Zsidókhöz írt levél
JSir	Jeremiás siralmi	Jak	Jakab levele
Ez	Ezékiel próféta könyve	1Pt	Péter első levele
Dán	Dániel próféta könyve	2Pt	Péter második levele
Hós	Hóseás próféta könyve	1Jn	János első levele
Jóel	Jóel próféta könyve	2Jn	János második levele
Ám	Ámos próféta könyve	3Jn	János harmadik levele
Abd	Abdiás próféta könyve	Júd	Júdás levele
Jón	Jónás próféta könyve	Jel	János mennyei jelenései

A PRIMO Kiadó és az Evangéliumi Kiadó közös kiadásában megjelent könyvei 1991.

1. L. Gassmann: New Age
W.J. Ouweneel: Okkultizmus és keleti misztika
J. Hitz: Taizé – evangéliumi mozgalom?
2. G. Salamon: Miért szenvedünk?
3. G. Salamon: Ami bekövetkezik hamar
4. D. Boddenberg: Kérdéseim – Isten válasza
5. A. Seibel: Relativitáselmélet és a Biblia
6. W. Busch: Jézus a mi sorsunk (2. kiadás)
7. C.H. Mackintosh: Hogyan találunk rá Isten útjára?
(CHM 7 tanulmánya)
8. W. Gitt: Teremtés + evolúció = ?
9. W. Gitt: Ha az állatok beszélni tudnának
10. W. Bühne: Szeressük önmagunkat?
Kiss prof.: Szexuális kérdések a Szentírás világosságában
11. D. Gooding: Mennybe nyíló ablakok
12. D. Gooding: Rendíthetetlen királyság
13. G. Steinberger: Út a Bárány nyomdokában + Jelzőlámpák
a keskeny úton – Georg Steinberger élete
14. E. Elliot: Az Örökkévaló árnyékában; Át a dicsőség kapuján
15. Kiss prof.: Az üdvösség útján
16. E. Schnepffel: Az út kezdetén (Krisztus a Római Birodalomban)
17. H. Rohrbach: Láthatatlan hatalmasságok és az Úr Jézus Krisztus
hatalma
18. B. Peters: Jelek és csodák
19. J. Heading: Az újszövetségi gyülekezetek lexikona
20. D. Watson: Van-e ott valaki?
21. Kis ablakok – rövid evangéliumi történetek
22. W. Coleman: Jöjj, számoljuk meg a benned lévő csodákat
– gyermek áhítatos könyv
23. Ph. Thompson: Hudson Taylor
24. W. Heiner: Tomi cédulái
25. Cor Bruins: „...akképpen küldelek titeket is”
26. B. Herm: „...menjete el széles e világra...”
27. R. Bennett: Isten keresése
28. Jézus Krisztus gólgotai győzelme – A keresztség belső szemlélete
29. H. L.: Apostolok cselekedetei
30. R. Maharaj: Egy guru halála
31. H. Christen: Út az örök hazába

2. A. Steinmeister: Last Age – félelem a holnaptól
3. W. Gitt: Logosz vagy káosz
4. Ch. Briem: Ott vagyok közöttük
5. C. H. Spurgeon: Minden kegyelem + Házának ajtaja nyitva van
6. J. Kroeker: Van egy nép, elszórtan és elkülönülten
7. E. Elliot: Szerelem és tisztaság
8. O. Chambers: Krisztus mindenk felett
9. Patricia St. John: Nyomok a hóban
10. Patricia St. John: A világosság csillaga
Az ezüst út
Négy szál gyertya
11. E. Sauer: A Megfeszített diadala
12. O. Hallesby: Az imádságról
13. P. Müller: Szenvedéssel formál a Mester
14. I. Kuhn: Fészek a szakadék felett
15. A. T. Pierson: Müller György
R. Short: Müller György naplója
16. E. Secretan: Utazás a tengerhez
17. A. Lüscher: Mi a bűn?
18. W. MacDonald: Mi a különbség?
19. C.H. Mackintosh: A hitből való élet
20. J.F. Lövgren: ...és lámpásaik kialszanak
21. G. Inrig: Igazi barátság
F. L. A. Legran: Joáb
22. P. White: A legnagyobb nyereség
23. Reichert Gyula: Ama fényes hajnali csillag (Jelenések könyvének magyarázata)
24. I.C. Metcalfe: Az ősellenség
25. W. Trobisch: Kettesben
26. W. Trobisch: Szerettem egy lányt
27. F. König: Rólad van szó
28. L. Gassmann: Jézus Krisztus feltámadt!
29. E. Secretan: Utazás a tengerhez

93-826 Pécsi Nyomda Rt.
Felelős vezető: dr. Farkas Gábor vezérigazgató